

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Arentzen, Kristian.

Titel | Title:

Ny Digtsamling.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : O. B. Wroblewskys Forlag, 1867

Fysiske størrelse | Physical extent:

180 s.

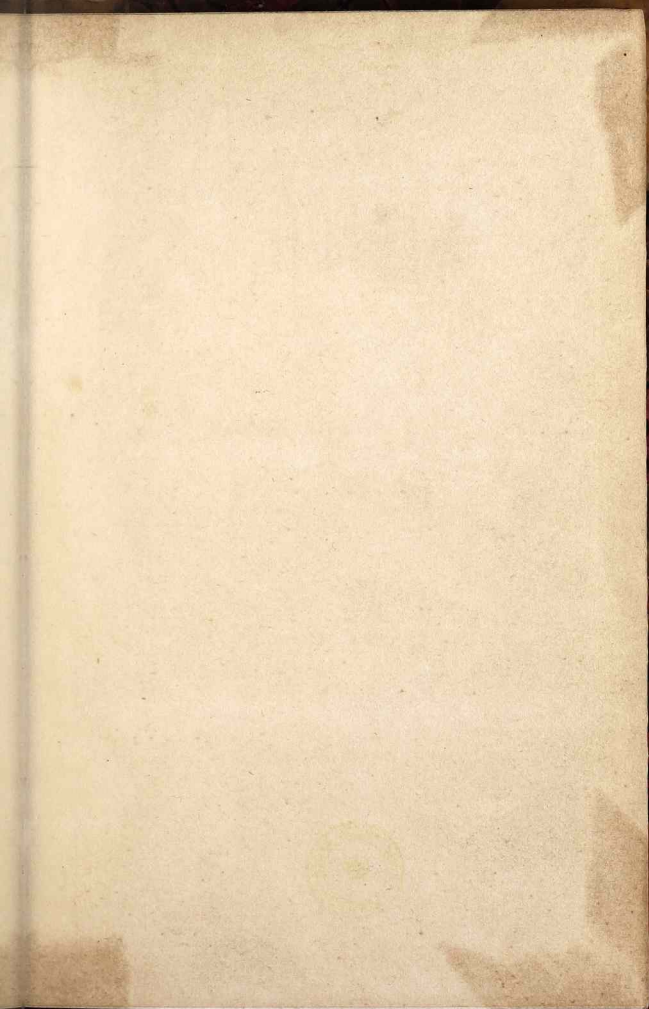
DK

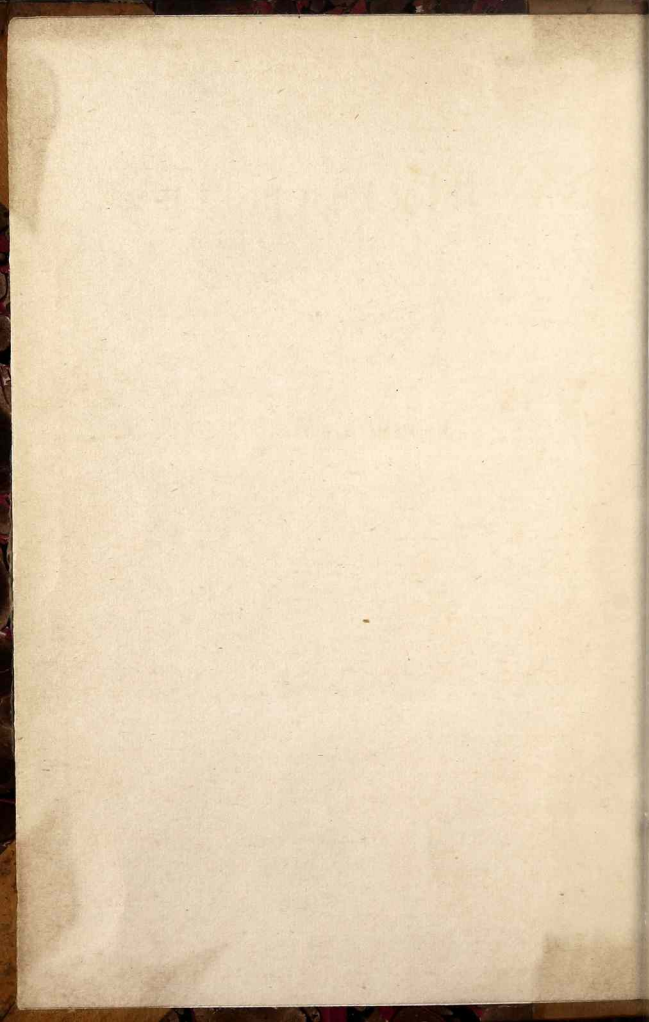
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Ny Digtsamling

af

Kristian Arentzen.

Kjøbenhavn.

O. B. Wroblewskys Forlag.

G. S. Wibes Bogtrykkeri.

1867.

Indhold.

	Side
Arnold fra Brescia	1
Morgen og Aften	5
Paa Reise	7
Jens Holbechs Levnetsbog	10
Johan Rantzau	13
Digteren og Musen	16
Ved Rhinen	20
En Moders Kys	22
Herluf Trolle	24
En gammel Vise	29
Hinsides Alperne	32
Prometheus (Efter Goethe)	38
En Tvillingstjerne	41
Om Natten	46
Den Blinde ved Arno	47
Paa en gammel Rektors Fødselsdag	49
Jens Holgersøn og Abbeden	51
Min Rose	58
Paa Middelhavet	61
Paa Veien	64
Nonneklage	65
Ved Bækken	68

	Side
I det gamle Rom	72
Tornene	77
Viriathus	79
Paa Vandring	83
I Klostergaarden	88
I Ministeriet	91
Ved Thermopylæ	94
I Efteraaret	97
I Katakomben	99
Ved en Lærerindes 50aarige Jubilæum	103
Et Levnetsløb	106
Ved Havet	110
Julebrev fra Rom	112
Knud den Hellige	118
Vølund	125
Aftenscene	130
Profane Helgene	133
I Bjergene	136
Lago de' Tartari	141
Schack Staffeldt	143
Fuglen	147
I et italiensk Theater	149
S. M. Holm. † 1821 (Efter B. Thorarensen)	152
182*. 1841. 1866	162
Vandrerens. (Efter Goethe)	165
Til Augusta. (Efter Byron)	175
Et venligt Ord —	178

Arnold fra Brescia.

Rødmende straaler den østlige Himmel
høit over Tiberens evige Stad.

Dysset i Slummer, den larmende Vrimmel
glemmer sin Kjærlighed, glemmer sit Had.

Ak! og den glemmer sin store Profet,

Folketribunen med glødende Tunge,

der har sit Roma, det ældgamle, set

vorde det gjenfødte, unge.

Hisset ved porta del popolo luer

Baalet mod Morgenens purpurne Sky.

Naglet til Korset, i Dødskampen skuer

Arnold fra Brescia vidt over By.

Kirkernes Skare, Paladsernes Hær,

tilsløret, end sig Dæmringen hyller.

Nu stiger Solen, og Straalernēs Skjær

Tinder og Kupler forgylder.

Martyren løfter sit bristende Øie
 op fra sit Baal mod det himmelske Lys,
 der, som Keruben med Bud fra det Høie,
 fører hans Sjæl gennem Dødsmulmets Gys —
 sænker det atter, og dybt for hans Fod
 Oldtidens Glands sig med Nutidens blander,
 hvor han har løftet med ubøiet Mod
 Frihedens hellige Banner.

Ak, han har vandret i Alpernes Dale,
 til »Paraklet« har han fulgt Abailard.
 Fortiden, vækket af Seklernes Dvale —
 o, hvilken Fremtid, saa lys og saa klar!
 Roms Republik og Apostlenes Tid,
 Friheds og Kjærligheds Eventyrdage —
 derfor han styrted sig freidig i Strid:
 Gud er jo stærk i de Svage!

Slaget er tabt. Som sin Herre og Mester
 hænger paa Kors han til Spot og til Spe.
 Høit triumfere de mæskede Præster,
 Pave med Keiser ad Drømmeren le.

Frihedens Trækfugl! for tidligt Du kom,
synker med mattede Vinger i Døden.
Under hans Golgatha strækker sig Rom
deilig i Morgenens Gløden:

Forums Ruiner i uhyre Masser
og Kapitolet med Hæderens Glands,
Keisernes vedbendomslyngte Paladser
og Kolosseums gigantiske Krands,
Søiler og Buer — en Verden i Grus,
Kirken St. Pietro, Apostelens Minde,
og Lateranet, der Stormenes Sus
trødser med straalende Tinde.

Endelig — endelig Byen sig hæver,
vækket af Bødlernes tidlige Larm,
iler mod Baalet og fnyser og bæver,
delt mellem Vemød og rasende Harm.
Ak, men forsilde, thi Alt er forbi:
Luen om Martyrens Hoved slaaer sammen.
Hult lyder Munkenes Dødslitani
med et hoverende Amen.

Flammen sin Tunge mod Himmelen strækker,
ned synker Korset i Baalet med Brag,
og som et rædselfuldt Ligklæde dækker
Røgskyen Alting med hvirvlende Lag.
Romerne jamre: »Du Frihedens Tolk,
Støvet af Dig som Relikvie fredes!«
Vagten forjager det stormende Folk —
Asken i Tiberen spredes.

Morgen og Aften.

Morgenstund

har Guld i Mund

(saa lyder gammel Tale),

vækker Dig saa frisk og sund

af Søvnens milde Dvale,

kalder Dig til Dagens Værk,

mens Haner lystigt gale —

nu det gjælder, kjæk og stærk,

sin Gjerning Gud befale!

Aftenstund

har Guld i Mund

og føder gyldne Drømme,

frem af Hjertets dunkle Grund

i Dæmringsskjær de strømme,

Aftenrødens Skyer lig,

der over Himlen svømme:

Sjælen er saa fuld og rig

paa Haab og Længsler ømme.

Aftenstund
med Guld i Mund,
hvor elsker jeg din Time
hisset i den stille Lund,
mens Aftenklokker kime!
Maanen stiger, stor og rund,
og Fred paa Jord sig leirer,
Sorgen dysses hen i Blund,
og Sjælen Sabbath feirer.

Paa Reise.

Lænken er sprængt, og jeg folder min Vinge
ud alt til Flugt.

Lad da mod Himlen Tonerne klinge,
vidt de sig svinge,
Hilsen de bringe
Livet, saa straalende smukt!

Længe jeg sad, som en usselig Fange,
spærret i Bur,
skotted bag Gittret med Stængerne trange,
længselfuld, bange,
taus, uden Sange,
ud til den frie Natur.

Lænken er sprængt. Over Bjerg, gennem Dale
flakker jeg glad.
Solrige Dage med Aftener svale,

løvklædte Sale,
Bølgernes Tale ---
hvilket Gjenfødelsens Bad!

Hellige, store Foryngelsens Kilde,
Allivets Grund,
nedsenk i Vandene, stærke som milde,
Sorger, der ville
Tankerne hilde,
gjør Du mig freidig og sund!

Gjengiv mig Barndommens underfuld høie,
vaarfriske Sands,
saa jeg mit Øre maa lyttende bøie,
aabne mit Øie,
speidende nøie
ud i Tilværelsens Glands!

Alt hvad det nordiske Stueliv raner
skjænk mig igjen,
opvæk Instinktet, som sporer og aner!
Sus af Plataner,
Rovfuglens Baner
rive mig mægtigen hen!

Former og Farver og Toner sig præge
dybt i mit Bryst,
kraftigt og lifligt mit Hjerte bevæge,
luttre og læge,
sødt vederkvæge,
vækkende Vemod og Lyst.

Og lad i Skjønhedens vidtstrakte Rige
op mod det Blaa
Sjælen sig svinge, som Sangfuglens Lige!
Tonerne stige,
giv mig at sige
alt hvad jeg hørte og saae!

Jens Holbechs Levnetsbog.

(Ved hans 25aarige Embedsjubilæum).

Hr. Holbech stod i Randersby
som Pædagog.

Hans Stemme runged imod Sky,
saa ingen Pebling turde knye,
og vide gik Adjunktens Ry
som Pædagog.

Grev Gert fik aldrig Bugt med Jydsk,
men Holbech tugted op paa Tydsk
hver Pog.

Jens Holbech nu paa Frueplads
sit Stade fik.

Han tyred »der« og »die« og »das« —
en L'hombre med ved fulde Glas,
og altid var han goet tilpas,
naar han fik Stik. •

I »Døttreskolen« han imens
paa samme Tid var Pigers Jens —
den Strik!

Vor Ven gav Agt paa Stormens Brag:

»Nu er det Tid!«

Da Blixen heisede sit Flag

og slog paa Fjenden Slag i Slag,

skreg Holbech høit i Stormens Brag:

»Nu er det Tid!«

Til Direktør han op sig svang,

mens Borgen sang sin Syanesang

i Strid.

Athalia! Glimt af Holbech brød
din mørke Sky.

Hun tyede hen til Berlings Skjød;
men Holbech lynte Skræk og Død,
og Dommens Tordenstemme brød
den svarte Sky.

Blaastrømper, for den slemme Trold,
der tager Frøkener med Vold,
I flye!

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Avancement!

Paa Embedsstigen uforsagt
vi trodse Slidet med Foragt,
Du tryller os med sælsom Magt,
Avancement.

Med Jubilæums Sang og Spil
Du føre huldt os Alle til
Vincent!

Johan Rantzau.

Han sad som en rød musset, trettenaars Pog
med spillende Øine, saa livlig og klog
i tidlige Morgen
paa Fædreneborgen
og syslede flittigt med Pen og med Bog.

Da lød det som Hovslag, Trompeterne klang.
Med blussende Kind til Karnappen han sprang
og saae gennem Rude
sig tumle derude
en Rytterkohorte med skingrende Sang.

Han aabnede Vinduet: Morgenens Vind,
saa stærk og saa frisk, slog imøde hans Kind.
Kyradserne blinked,
og Livet ham vinked —
og som ved et Trylleslag skifted han Sind.

Sin Lærdom i Kakkellovnskrogen han smed
og fløi som en Stormvind ad Trapperne ned.
Han sadled sin Føle
og løb af sin Skole,
og ud han i Verden paa Eventyr red.

Det var i det sextende Sekulums Gry.
Det Gamle sig tumled omkring med det Ny.
Det sused og brused:
en Tid sank i Gruset,
en anden sig hæved med straalende Ry.

Som vandrende Ridder og Pillegrimsmand
han flakkede viden fra Land og til Land.
I Keiserens Hære
han kæmped med Ære
og gjested andægtig Tiberens Strand.

Han drak sig, o Rhone, god Rus i din Vin,
saa underfuld liflig, saa stærk og saa fin.
I Spanien, forfløine,
med funklende Øine,
de dandsed omkring ham og slog Tamburin.

Han lod sig vel daare — men Grunden var brav.
Til Østerland seiled han kjækt over Hav.
Med Hovedet bøiet
og Taaren i Øiet
han Guldsporen vandt ved den hellige Grav.

Med Fyrster og Herrer til Vorms han saa foer
og grebes af Luthers begeistrede Ord.
Tre Konger han tjente;
og inden han endte,
»saa tro som en Rantzau« blev Ordsprog i Nord.

Digteren og Musen.

Digteren:

Deilige Mø, om hvis Hoved sig flokker
ringlende Lokker
yndigt i Dands,
mens i dit Blik — som i Havdybets Strømme —
straalende drømme
Jordens og Himmels Glands!

Du, fra hvis Pande, som dristigt sig buer,
Genien skuer
tankefuld, mild,
Du, ved hvis Barm, der sig svulmende hæver,
Digteren bæver
sødt i Begeistringens Ild.

Du, som, saalangt jeg kan mindes tilbage
tidligste Dage,
henrev mig ømt!

Favnen Du aabned, Kysset mig brændte,
flammed og tændte —
ak, hvad har ikke jeg drømt!

. . . Alt er forbi, og med Hovedet bøiet,
Taarer i Øiet,
sidder jeg bleg.
Ned er jeg styrtet, og Vingen er stækket,
lammert og knækket —
Drømmen, den troløse, veg!

Vild har jeg faret og vaagner forfærdet:
flammende, Sværdet
spærrer min Vei.
Paradishaven er stænget og lukket,
Taaren og Sukket,
vinder tilbage den ei.

Derfor, o Muse, Du brat mig forlade!
Glad, til de Glade
drage Du hen!
Lad mig med mørke, tungsindige Miner
mellem Ruiner
ensom kun sidde igjen!

Krandsen af Laurbær! — Ak, Fantasier,
 tier, o tier,
 med Eders Sang!
 Lær mig at nøies, ydmyg i Sinde,
 blot en Kjærminde
 Gravhøien smykker engang!

Musen:

Nu ved mit Bryst Du har udøst din Klage,
 Modløse, Svage!
 lyt til mit Ord.
 Har ei Du skuet paa Himlen, den dunkle,
 Regnbuen funkle
 straalende, farverig, stor?

Netop igjennem de sortnende Skyer
 Livet fornyer
 Taarernes Regn.
 Netop i Mørket, som over Dig svæver,
 sittrende, bæver
 Pagtens det hellige Tegn.

Mindes den herlige, henfarne Sanger,
 bøiet af Anger,
 Sygdom og Nød,

mindes: fra Evalds svulmende Hjerte,
knuget af Smerte,
smeltende, Tonerne brød.

Tvivelnde Daare, hvi vil Du forsage?
Udaand din Klage,
sjælfuld og fri!
Fremad og opad at kæmpe for Krandsen!
Kun Dissonansen
føder en stor Harmoni.

Troer Du, at ikkun ved Spøg og ved Latter
Himmelens Datter
daler til Jord?
Aanden, som sukker, og Taaren, som blinker,
stærkere vinker
Musernes hellige Kor.

Ved Rhinen.

Sommersolen daler
yndigt over Rhin.
Høit paa Klippen throner
mægtigt en Ruin.

Aftenklokken klinger
fra den lille By
i de rankeklædte,
steile Skrænters Ly.

Frem af Skiferstenen
spirer Druen mild,
Solens Straaler døbe
den med Aand og Ild.

Alting er saa stille,
Alting er saa tyst.
Valfartsskibet glider
sagte langsmed Kyst.

Kors og Helgenfaner
midt paa Dækket staae,
andagtsfulde Klynger
Kreds omkring dem slaae.

Milde Psalmetoner
bølge henad Strøm.
Alnaturen hviler,
dysset ind i Drøm.

Aftensolen synker
dybt i Bølgens Grav.
Floden sagte strømmer
mod det store Hav.

Maanens Straaler bæve
over Egnens Pragt,
Himlens Stjerner holde
deres Nattevagt.

En Moders Kys.

Jeg drog afsted fra mit Barndoms Hjem —
o, det var en vemodig Stund!
Min Moders Taarer strømmede frem,
og hun trykked et Kys paa min Mund.

Jeg tumled mig vildt paa Livets Strøm
fast paa hele Jordens Rund;
men altid jeg mindedes, underlig øm,
min Moders Kys paa min Mund.

Og hvergang jeg søger at drukne min Ve
i Vinen paa Bægerets Bund,
mig brænder, mens Andre lystigt le,
min Moders Kys paa min Mund.

Og hvergang jeg ved en Kvindes Bryst
vil vugge min Kummer i Blund,
jeg føler, selv midt under Elskovs Lyst,
min Moders Kys paa min Mund.

M
b
O
e
L
j
o
r
Mod det komme Vinens Strømme tilkort --
det har saa fast en Grund!
Og intel Kys kan viske bort
en Moders fra Sønnens Mund.

Ja, hvor jeg vandrer, og hvor jeg staaer,
jeg mindes Afskedens Stund;
og aldrig svinder, mens Hjertet slaaer,
min Moders Kys fra min Mund.

Herluf Trolle

I Kjøbenhavn er Bryllupsfest,
og Kirkeklokken kimer,
Kong Fredrik med sit Hof er Gjest,
en talrig Flok til Fods og Hest
i Byens Gader stimer.

Med Ædelstene smykket ud,
for Alteret, det høie,
i prægtig Gyldenstykkets Skrud,
bevæget, staaer den unge Brud
og sænker, bly, sit Øie.

„Den Brudgom staaer med Blus paa Kind
i Kjærligheds Skjærsommer . . .
da trænger, som en Hvirvelvind,
et Ilbud gjennem Kirken ind:
»Den svenske Flaade kommer!«

Og Brudeskaren under Støi
 og mængstemmet Raaben
 i Trængsel ud af Kirken fløi,
 imens det lød fra Lav og Hoi:
 »Til Vaaben nu! Til Vaaben!«

En kraftig Helt i Manddomsaar
 med Øine, fromme, kloge,
 paa Værfet Herluf Trolle staaer,
 da der kom Bud fra Kongens Gaard:
 »Nu heis dit Dannebroke!«

Niels Hemmingsen, hans gode Ven,
 som vandrer ved hans Side,
 sig vender kjærligt mod ham hen:
 »Saa skal, Hr. Admiral, igjen
 for Danmarks Land I stride!

I disse Rigers bittre Kiv,
 den Boldeste blandt Bolde,
 I vover aarlig Eders Liv —
 derhjemme græder Eders Viv.
 Gud spare Jer, Hr. Trolle!«

Da svared Herluf: »Lærde Ven,
 o tal ei saa, jeg beder!
 Hvi kaldes vi vel Herremænd,
 hvi bære vi vel Sværd ved Lænd
 og tunge, gyldne Kjeder?»

Hvi vil vi over Andre staae,
 som Rigets Førstegrøde?
 Mon ei, naar Ufred falder paa,
 vi derfor fremmerst skulle gaae?
 Det Sure med det Søde!«

Og Herluf heisede sit Flag
 og op for Vinden brased.
 Han slog paa Fjenden Slag i Slag.
 Den deiligste Skjærsommerdag
 paa Bølgen Kampen rased.

Hr. Trolle paa sit Flydeslot
 kun lo ad Saar og Skrammer.
 Hans Harnisk straaled lyseblaat,
 fra Hjelman vaied Fjeren flot,
 og Øiet sendte Flammer.

Og først da Slaget var forbi,
hans Vunde blev forbundet.
Der alt var gaaet Koldbrand i,
før Bjørnen tyede til sit Hi
og styred indad Sundet.

Men sammen tog han sig med Magt
og dæmped ned sin Smerte
og vandred, stolt og uforsagt,
med Sværdet over Axel lagt —
og Døden i sit Hjerte.

Forbauset Folkehoben staaer
paa Torve og i Gader:
mens Blodet strømmed af hans Saar,
igjennem Byen til sin Gaard
han skred med høie Lader.

En Skygge fra den vilde Val
med dødningblege Miner,
i Dyvekes den gamle Sal
det danske Riges Admiral
alvorlig, stille triner.

Paa Dødens Leie Herluf laa ,
og lukket blev hans Øie
af Hende, der vel mindes maa
i Herlufsholm af Pille smaa —
den tro Birgitte Gøije.

En gammel Vise.

Mindes Du den gamle Vise om en Riddersmand,
der til Borgen førte hjem en deilig Lillievand?
Fro ved Søens Bred han sad i Bøgeskovens Læ,
og en yndig Børneskare leged om hans Knæ.

Døden kom: hans favre Hustru lagdes under Muld,
og han sad med sine Glutter, bleg og sorrigfuld.
Øde tyktes nu de store Haller ham at staae,
og en anden Moder gav han de forladte Smaa.

Ak, men hun var kold og myndig, hvor hun gik
og stod;
og hun stødte bort de Spæde fra sig med sin Fod.
Spot og Haansord, Straa til Leie Børnene hun gav,
og med Taarer hen de tyede til den Dødes Grav.

Har hun moderkjærligt pleiet Fantasiens Smaa,
har hun ikke lagt de Spæde paa det bare Straa?
Har Du, medens Du Dig tumled om paa Livets
Strøm,
ikke glemt din lyse Ungdoms første, bedste Drøm?

... Mindes dog den gamle Vise, sælsom, under-
fuld!

Græd igjen din døde Glæde frem af sorten Muld.
Fantasien om Dig svæve, som en luttret Aand,
skjærme sine smaa Forstødte med en mægtig Haand.

Hinsides Alperne.

(Af et Reisebrev fra 1862).

Alpenaturen med jættestor Vælde,
ilende Skyer over snedækte Fjelde,
Afgrundes svimlende Dyb!
Menneskebarnet med undrende Fagter
Urtidskolosserne maalløs betragter,
føler sig svagt som et Kryb.

Svagt som et Kryb — og dog Skabningens Mester!
Over de ældgamle Kampladses Rester
baner han dristig sig Vei.
Frem gennem Tunneller og Viadukter,
Rædslerne trodsende, Veien sig bugter —
Alperne standse ham ei.

Prægtige Mur om Italiens Have!
Rask under Pidskeknald Hestene trave
nedad, som gik det til Fest.

Luften er liflig, og Tankerne glade.
 Hist alt Kastanien med mægtige Blade
 hilser den nordiske Gjest.

Mod os sig vælter en Skare af Oxer.
 Veien er smal, og Forvirringen voxer
 vildt under Drivernes Larm.
 Ak, de forgjæves at samle dem søgte!
 Humpende, pustende, Dyrene flygte
 foran vor rullende Karm.

Lago di Como imøde os smiler.
 Stille og drømmende Vandspeilet hviler
 yndigt i Solstraaleglands;
 og om det Hele — Varenna, Menaggio
 og Cadenabbia, Tremezzo, Belaggio —
 slynger sig Bjergenes Krands.

Hør, hvor de blæse! Komeden begynder.
 Skjøndt det er mørkt, vi afsted os dog skynder
 hen til Thalias Palads.
 Snavset er rigtignok Landsbyens Stue,
 døsigt kun Tællelyspraasene lue;
 men vi ta'e freidigen Plads.

Svulmende Piger med funklende Øine,
brune Kumpaner, en Smule forfløine,
Ungdom i første Parket.

Tæppet gaaer op. Kun Saameget jeg fatter:
Elisabetha, en elskelig Datter,
har det forførdelig slet.

Marionetter med tragiske Toner,
Torden og Lynild, som Rædselen kroner —
Stykket er rørende trist.

Clownen til Gjengjæld desmere fornøier,
sparker med Benene, gjør sine Løier.
Dyden belønnes tilsidst.

Nu til Milano, »la grande«, vi drage,
hvor Kathedralen med Glands uden Mage
blænder vort Syn med sit Skjær.
Stolt som et Marmorbjerg vidt den sig strækker:
Taarne og Tinder i talløse Rækker,
smykket med Statuers Hær.

Pinakotheket ei mindre os glæder.
Hagar forstødes, og Ismael græder,
Sara sig bortvender streng *).

---

*) Maleri af Guercino.

Yndigt Madonna med Uskyld i Øiet
 sidder med moderlig Kjærlighed bøiet
 over sin slumrende Dreng*).

Hist i Verona vi undrende skued
 Amfitheatret, som mægtigt sig bued;
 men — ja vor Studsen var svar! —
 Byen forresten med Gader og Mure,
 Kirker og Huse og Kipper og Skure
 var kun et stort Pissoir.

Natten sig sænker saa kjølig og stille,
 Maanen sig hæver, og Straalerne spille
 ned paa Lagunernes By.

Over la piazza Skyggerne svæve,
 sælsomme Stemmer i Luften sig hæve,
 svinde og tone paany.

Kirken St. Marco med Kuplerne drømmer,
 Guldmosaiket i Maaneskin svømmer,
 minder om udslukket Glands.
 Dogepaladset med Søiler og Buer
 vemodigt dybt ind i Fortiden skuer,
 ak! efter Hæderens Krands.

---

*) Maleri af Sassoferrato.

Der, hvor de mægtige Herskere boede,
alt i Decennier de Fremmede kroede
sig paa Despoternes Vis.

I Prokuratiernes hvælvede Gange
slubbrer Beaumonden til Gøgleres Sange,
tankeløs henslængt, sin Is.

Ud paa Kanalen Gondolen os henter:
ligkisteagtig, den, sørgeklædt, venter —
dyb Symbolik er deri!

Konger i Pjalter, forfaldne Paladser,
endnu i Undergang mægtige Masser,
glide vort Øie forbi.

Kunsten os trøster, og Akademiet
Sjælen fra Vemoden atter befried,
løfted den op over Jord.

Tizians Madonna mod Himlen sig hæver;
Armene udstrakt, paa Skyen hun svæver
over Apostlenes Kor.

Nu til Reversen! Ved Dag Populacen —
næsvis og kjæltringeagtig er Racen —
lader En aldrig i Ro.

Naar saa ved Nat man i Fred kunde ligge,
porco di mondo! nei, Myggene stikke!
saa det har Art, kan I troe!

Nedad mod Syd! Apenninerne vinke.
Herlige Syn fra de høieste Brinke!
Florens — her standser min Pen.
Former og Farver saa gribende tale,
at jeg forgjæves det stræber at male,
Taushed kun har jeg igjen.

Hjemme hos Eder alt Vinteren truer;
her har vi Sommer med Roser og Druer,
Solskin, velsignet og rart.
Venlige Hilsner til Alle jeg sender,
a rivederci, Veninder og Venner —
skriv saa lidt langt og lidt snart!

Prometheus.

(Efter Goethe).

Bedæk din Himmel, Zeus!
med Skyers Dunst
og øv Dig — som Drengen,
der kapper Tidsler —
paa Egen og Fje'ldet.
Du maa dog min Jord lade staae
og min Hytte, som Du ikke bygged,
og min Arne, hvis Ild
Du mig misunder.

Jeg kjender intet Uslere
under Sol end Jer Guder.
I nære ynkeligt
af Bønner og Offre
Eders Høihed
og gik tilgrunde,
var Børn og Tiggere
ei haabende Daarer.

Da jeg var Barn
og vidste hverken ud eller ind,
vendte jeg mit forvildede Øie
mod Solen, som om deroppe var
et Hjerte, som mit,
at forbarme sig kjærligt
over den Betrængte.

Hvem hjalp mig
mod Titanernes Overmod?
Hvem redded mig fra Døden,
fra Trældom?
Har Du selv ikke fuldbragt Alt,
helligt glødende Hjerte,
og gløded, ungt og godt,
taknemligt — o Daarskab! —
for Soveren deroppe.

Jeg Dig ære! Hvorfor?
Har Du vel nogensinde
Smerterne lindret?
Har Du vel nogensinde
Taarerne stillet?

Har til Mand ei mig smedet
den almægtige Tid
og den evige Skjebne,
min Herre — og din!

Du troede maaske,
jeg skulde hade Livet
og flye til Ørken,
fordi ikke alle
Ungdommens blomstrende
Drømme bar Frugt!

Her sidder jeg,
former Mennesker
efter min Lignelse,
en Slægt som mig selv,
til at lide, at græde,
at nyde og glæde sig
og Dig ikke ændse —
som jeg!

En Tvillingstjerne.

1.

Skjærsommerdagen straalér i lifligt Farveskjær,
og nyfødt smiler Alting baade fjernt og nær.
Paa Sjællandskysten vifter den nysudsprungne Bøg,
hist lyde Lærkens Triller, og hist kukker en Gjøg.

Sig Øresundet vugger mod den deilige Kyst
med langlige Bølger, saa drømmende lyst.
Det hviler beroliget, med Himlen i sin Favn,
som et Menneskebryst uden Længsel og Savn.

Fra Rungsted styrer Kongeskuden henover Sø,
at gjæste Tycho Brahes navnkundige Ø.
Den glider som en Svane henover Bølgetop,
under de hvide Banker ankrer den op.

Kong Fredrik den anden i Forstavnens staaer,
 Det er en kraftig Herre under graanende Haar.
 Hans unge, fagre Hustru med lysgulen Lok
 smiler til sin Husbond mellem Jomfruers Flok.

Ved hendes Side leger en ottears Pog —
 hvor er han smuk og munter og letnem og klog!
 Mens Danmark eier Skjalde, som Harperne slaae,
 Kong Kristian den fjerde! din Roes skal ei forgaae.

I Gyldenstykkets Kjortel og Skarlagenskrud
 Dankongen og Dandronning af Snekken gaae ud.
 Ad Strandens steile Banke de skride langsomt op,
 mens Hoffets Dværginde gjør løierlige Hop.

I reven Vadmelskofte med pjudskede Haar
 den usselige Bonde ved Lerhytten staaer.
 Hans Rollinger sig nærme saa barnlig uforsagt
 og stirre betuttet paa den kongelige Pragt.

En kjøn, lille Pige, saa buttet og trind,
 med nødbrune Øine og rødmusset Kind
 for Dronningen sig neier, frimodig i Aand,
 og trykker et Kys paa den snehvide Haand.

Og Toget sig nærmer den vidtberømte Høi:
 en luegylden Pegasus sig dreier som Fløi.
 Af Lund og Have krandsset, som hele Nordens Sir,
 Uranienborg sig hæver med Kupler og med Spir.

Med brogede Farver den straalere over Ø —
 et Eventyrslot i den brusende Sø.
 Den mægtige Magus har tryllet det frem,
 Urania til Ære, paa Bølgernes Hjem.

2.

I den grønne Sommerstue med Udsigt videnom
 til Skibene, som gik, og til Skibene, som kom,
 sidder Danmarks Frue, saa ung og saa smuk:
 for hende Mester Vedel gjør sirlige Buk.

»Min gunstige Herre, min gode, gamle Ven« —
 saa taler han og vender sig imod Tycho hen —
 »per ardua ad astra har hævet sit Ry,
 og sent vil hans Lige vist fødes paany!«

Sit Mundskjæg Tycho dreier og svarer med Spøg:
 »For Lige maa der Lige som Høg over Høg!
 Ifald Tycho Brahe paa Himlens Løb er klog,
 er Anders min Mester med Pen og med Bog.

Han drager om i Landet fra Vraa og til Vraa,
 og kostelige Viser dem samler han paa
 om henfarne Tider og udslukket Glands,
 om Kæmper og Riddere og Elverpigens Dands.

Om Kjærligheds Troskab i Liv og i Død
 det klinger med en Tone saa sælsom og blød —
 om Dagmar, vor Dronning, saa mild og saa from.
 Jeg vædder, Eders Naade vil tykkes derom!«

Og Dronningen sig hæver fra høirygget Stol,
 hun straalere som Skjærsommerens liflige Sol.
 Med funklende Øine hun løfter sin Røst,
 mod Gyldenstykket bølger det deilige Bryst:

»I Sandhed, velsignet er Danmarks favre Strand,
 mens slig en Tvillingstjerne lyser over Land.
 Naturen og Historien! De Stjerners Flammeskrift
 og underfulde Viser om Fortids Bedrift!

Med Tycho har jeg stirret i Sommernatten lang
paa Himlens høie Hvælving og Stjerner stille Gang.
Med ham har jeg lyttet til Sfærers Harmoni,
Og alle Jordens Mislyd sig løste deri.

Nu venter mig en anden og ikke mindre Fryd.
I Høienloft gaaer Dandsen til Gigernes Lyd.
Forunderlige Toner bølge gjennem Luft
med Nattergalesangen og Rosernes Duft.

Ja, deilig er Jorden med Bjerg og med Dal,
med Elskovens Jubel og Elskovens Kval,
og Digtekunstens Himmel er Sfærers Harmoni,
og alle Dissonanser sig løse deri.«

— Hil være hin Dronning i Nutidens Gry,
der Middelalderssangene huldt skjænkede Ly!
Fra hundrede Viser der udgik en Klang,
som aldrig skal uddøe paa Dannemarks Vang.

Om Natten.

Det er ikke dødt, det er ikke dødt
hvad Du sænkede i Tidens Strøm;
og sent eller tidlig vorder Du mødt
af Alt, af Daad som af Drøm.

Den larmende Dag kan rastløs gaae
og Aarene rulle hen —
og saa, naar mindst Du tænker derpaa,
det Svundne sig hæver igjen.

Du slumrer en sildig Nattestund,
i Ubevidstheden gjemt,
da stiger af Sjælens dunkle Grund
hvad Du troede for evig glemt.

Da vaagner Du med bevæget Hu,
og det er forbi med din Mag.
Du farer op med hemmelig Gru,
og Sjælen har Dommedag.

Den Blinde ved Arno.

Hver Morgen hisset ved Arnos Flod,
 naar ud jeg gik,
 paa samme Plet han bestandig stod
 med stirrende Blik.

Han mumlede sagte for sig hen
 uhørlige Ord.

Han stod som fortabt, uden Frænde og Ven,
 alene paa Jord.

Og der var Ingen, selv ei en Hund,
 som leded hans Fod.
 Saadan han altid hver Morgenstund
 ved Paladset stod.

Den rige, herlige Arnodal
 omkring ham laa:
 han stirrede ud i stille Kval,
 men Intet han saae.

Rundtom ham strakte sig Bjergenes Krands
med Villaers Pragt.

Han stod midt i Livets og Skjønhedens Glands
med pjaltet Dragt.

Firenze, »la bella«, fortryllende By
i Solstraaleskin,
livalsige Kunst med det evige Ry —
og saa være blind!

Blandt Former og Farver svælged i Mag
den nordiske Gjest,
mit Øie feired den ganske Dag
en Høitidsfest.

Naar saa ved Aften langs Arnos Flod
jeg hjemad gik,
endnu paa den samme Plet han stod
med stirrende Blik.

Paa en gammel Rektors Fødselsdag.

Barndoms Engel gaaer med Glands
gjennem Himmelporte,
for dens milde Straalekrands
flygter alle Nattens Skygger sorte.

Englens Øie spiller glad,
sorgløs, ubetyngtet.
Sku deri — som af et Bad,
stiger Du med nyfødt Kraft, foryngtet!

Er det ei, som Morgenluft
slaaer imøde Kinden?
Er det ei, som Blomsterduft
bølger, baaren hid af Sommervinden?

Barndoms Engel gaaer med Glands
indad Skolens Porte.
Ve os, hvis dens Straalekrands
slukkes her af Nattens Skygger sorte!

Nei, o nei! Lad altid frit
foldes ud dens Vinge!
Gid en lystig Latter tid
fra »den sorte Skole« høit maa klinge!

Du, som alt fra Ungdomsaar
vied Dig os Unge —
Barndomsenglen blandt os staaer,
lægger Takkens Ord os paa vor Tunge.

Barneblød, med kjærligt Sind
deler Du vor Glæde;
flyde Taarer paa vor Kind,
kan Du, blid, vemodig, med os græde.

Du, som trofast til dit Kald
offred Manddomskraften —
Barndoms Morgensang Dig skal
hilse kjærligt her i Livets Aften.

Jens Holgersøn og Abbeden.

Jens Holgersøn, Kong Hanses
berømte Admiral,
der kjækt sig havde tumlet
omkring fra Val til Val,
af Kamp og Ære mættet,
med graatindsprængte Haar
har trukket sig tilbage
i Skaane til sin Gaard.

Han sidder i sit Stenhus,
der mægtigt rager frem
blandt Kirker og blandt Klostre
og Bondens usle Hjem.
Den vældige Kartove,
det sikkre Dødens Bud,
af Borgens Vindve strækker
sin mørke Munding ud.

Engang i Fastelavnen
en kraftig Vinterdag,
da Sneen dækked Egnen
med store, hvide Lag,
han vandred veltilmode
igjennem Mark og Lund,
mens foran, lystig, jaged
hans raske danske Hund.

Han mindes gamle Dage,
og Øiet straalér glad.
Som Dannerkongens Lehnsmand
paa Gotlands Ø han sad.
Saa viden om han flakked
tilsøes paa Skibets Dæk
og feied Lybeks Krømmer
af Østersøen væk.

Et Smil, et lystigt, kruser
den gamle Vikings Mund —
da pludseligt han vækkes
af Trofast, af sin Hund.

I vilden Sky den halser,
og med et vældigt Hop
den farer henad Veien
og mod en Rytter op.

Han holder ved en Smedie,
hvis Esses Flammeglands
henover Sneen glimter,
som Lygtemænd i Dands.
Den stærke Ganger segner
fast under Byrden om:
et Kjødbjerg uden Lige
er Mandens Kæmpevom.

Jens Holgersøn sig nærmer:
»Saa skal vi mødes her!
I trækker, som mig synes,
besværligt Eders Veir.
Hvi kommer I dog aldrig
til Glimminge, til mig?
Jeg veed, fra Eders Kloster
det er dog ingen Vei.

Hr. Abbed! Nu til Gaarden
 I med mig følge maa
 Ved liflig Malvasier
 vi Tiden skal forslaae.«
 Den brave Abbed stønner:
 »Eheu!*) jeg stakkels Mand,
 som op af Eders Trappe
 ei mere vinde kan.

Jeg sukker med Apostlen:
 Hvo vil mig dog befrie
 fra dette Dødsens Legem
 og Kjødets Slaveri!«
 Hr. Jens med Lune hørte,
 hvordan han tog paa Vei,
 og strøg sig om sit Fipskjæg
 og svared: »Det vil jeg!«

— »St. Josef være Vidne,
 min tappre Riddersmand,
 jeg hundred Mark Jer giver,
 hvis Ord I holde kan!«

---

*) Ak!

den glade Abbed raabte
og slog sig paa sin Bug.
Hr. Jens stod høist alvorlig,
men gotted sig i Smug.

I Smedien ind han raaber :
»Herud, min gode Smed!
Nu skal Du faae en Medhjælp,
som Du vil frydes ved.«
Den svære Smed sig nærmer,
sortsmudset, med et Grin.
»Ja, ora et labora! *)
det er min Medicin.

I Skole flux Du tage
vor hellige Kolos,
og taal blot ei, han byder
sin Læremester Trods.
Men er han flink til Arbeid,
den tykke Herrens Mand,
saa rækker Du ham sagtens
en Skofte med lidt Vand.«

---

*) Bed og arbeid!

Vor Abbed tvungen smilte
og var kun lidet glad.
Det hjalp ei, at han klynked,
det hjalp ei, at han bad.
Han maatte staae ved Ambolt
i hele Uger ti,
før, med formindsket Korpus,
han slap fra Kuren fri.

Med Latter tog tilorde
Kong Hanses Admiral:
»Jeg ofte hørte tale
om Sydens Karneval —
et Mummespil som dette,
ved alle hellige Mænd!
dog søger nok sin Lige:
en Abbed — Smedesvend!«

Forgjæves dog han kræved
de hundred Mark paastand,
og Sagen kom for Bispen,
en from og munter Mand.

»Hr. Jens« -- han endte Trætten
med lystigt Skjelmeri --
»skal bøde hele Summen
for plumpt Kvaksalveri!«

Jens Holgersøn sig bukked
og takked for sin Dom
og saae paa Kontraparten,
der stod med slunken Vom:
»Lidt grov var sagtens Kuren --
jeg skjænker Jer min Roes!
Men hvad kan man forlange
vel af en plump Matros?«

Min Rose.

Min Rose, som jeg pleied
saa trofast og saa kjærligt,
og som til Gjengjæld smykked Hjemmets Stue,
det Skjønneste, jeg eied,
der duftede saa herligt,
min Blomsterfe, livsalig at beskue,
som mildt i Morgenlue
med sine fine Blade
har blinket mig imøde
og sødt i Aftenrøde
med sit Godnat gjort mine Tanker glade —
nu med sit Hoved hænger
og blomstrer ikke frisk og frodig længer.

Vemodig og bedrøvet
jeg saae den Fagre blegne
og sukked for min yndige Veninde.

Ak, hvis den blev mig røvet,
 ak, hvis den maatte segne,
 først sent jeg vilde Tabet vist forvinde.
 Det gjælder om at finde,
 hvorfor min søde Lille,
 der med sit Blomsterbæger
 mig liflig vederkvæger,
 med sænket Pande staaer og lider ilde!
 Hvad om jeg op den tager
 af Jorden, hvoraf den sin Næring drager?

Forsigtig og med Læmpe
 min stakkels syge Kjære
 jeg hæver med Bekymring op af Mulde.
 Min Harm jeg knap kan dæmpe:
 i Slangebugter sære
 en hæsleg Orm sig slynger om den Hulde!
 Den kvæles altsaa skulde
 i Mørket, ubemærket,
 af Snogen, som den gjested
 og ved dens Rod sig fæsted —
 ha, heldigvis jeg hindred Niddingsværket!
 Den Fule bort jeg slænger:
 nu skal min Roselil ei sygne længer!

Nu skal den atter hæve
sit Hoved, som den bøied,
mens Ormen stille, hemmeligt den naged.
Den skal lyksalig bæve
og, gjenfødt og fornøiet,
i Solens Straaler tone Glædesflaget.
Dens Fjende jeg opdaged
og endte derved Kviden,
Jeg redded den fra Døden ---
i Morgen-, Aftenrøden
derfor med Duften lønner den mig siden.
Min yndige Veninde
nu blomstrer skjønt i lune Sommervinde.

Paa Middelhavet.

Jeg gynger paa Middelhavet
imod den romerske Strand.
Med underfuld Rigdom begavet,
end hviler i Dæmring begravet
min Længsels forjættede Land.

Den langlige Bølge ruller
med Brusen om Skibets Stavn,
den hæver sig høit med Bulder
og bærer mig paa sin Skulder
til Romas udstrakte Favn.

O Hav med de mægtige Vande,
med roesomstraalede Kyst!
Europas deiligste Lande
og Asiens og Afrikas Strande
Du trykker op til dit Bryst.

Historiens ældgamle Amme!
til Sang af Musernes Kor
din dristige Menneskestamme
Prometheus' himmelske Flamme
har bragt den undrende Jord.

Fønicierulken har fundet
bag Herkulesstøtterne Vei.
I dunkle Symboler bundet,
Ægyptens Vismand har grundet,
men løftede Sløret ei.

O Hellas' straalende Minder
i Daad og Marmor og Skrift!
Mens Sekel paa Sekel svinder,
dog aldrig sin Mage finder,
o Roma! din Storbedrift.

. . . Histude stiger en Linie
af Kysten fra Bølgernes Bad.
Der smiler den landlige Vigne,
der suser den prægtige Pinie,
der kneiser den evige Stad!

Som fordam Æneas jeg higer
imod den vinkende Bred.
Mens bag mig Fortiden viger,
foran mig Fremtiden stiger
med Lys og Lykke og Fred.

Et svulmende Hjerte jeg bringer,
St. Peter, din Helligdom.
Paa nyfødte, mægtige Vinger
min Sjæl sig jublende svinger —
vær hilset, evige Rom!

Paa Veien.

Min unge Kvinde, fjernt fra Dig,
mens Solens Straaler brænde,
igjennem Sandet gaaer min Vei
den lange Dag tilende.

Lad Stene skjære kun min Fod,
og lad kun Blodet rinde —
jeg kæmper fort med trøstigt Mod
alt for min favre Kvinde.

Jeg kæmper fort den lange Dag:
jeg veed, i Aftenrøde
ved Høiens Fod et straatækt Tag
vil vinke mig imøde.

Fra Døren glad min hulde Mø
vil flyve mig i Favnen.
Thi kæmper jeg paa Dagens Sø
fremad mod Aftenhavnen.

Nonneklage.

Fuglen synger saa lifligt i Lund
fra Træernes grønne Kroner.
Sødt i Morgen- og Aftenstund
sender den ret af Hjertensgrund
op imod Himlens straalende Rund
jublende Toner.

Fuglen sidder bedrøvet i Bur,
hænger med Hoved og Vinge.
Stoltest Palads er dog kun et Skur
imod den store, frie Natur.
Hvorfor bag Gitterstænger og Mur
Sangersken tvinge?

Husker Du, da paa dit Knæ jeg sad —
Jomfruen hos sin Ridder?
Ak, hvor var Hjertet ungt og glad!

Over os høit i Solens Bad
toned bag Lindens skjærmende Blad
Fuglenes Kvidder.

For mig paa Harpen Du leged og sang,
kjæreste Hjertens Glæde!
Vækkes i Cellen, mørk og trang —
og det gjør den saa mangen Gang —
atter til Live den søde Klang,
Nonnen maa græde.

Himlen veed, at med Villie fri
Løftet ikke blev givet!
Fader og Moder . . . Alt er forbi!
Hvide Klæder jeg ganger i —
heller med Dig ad den vildeste Sti
vandred jeg Livet!

Aldrig finder mit Hjerte Rast
i St. Birgittas Kloster.
Om jeg tumles for Stormens Kast.
Tanketraaden hel ofte brast,
naar jeg stammed med Feberhast
mit Paternoster.

Selv under Messen Du for mig staaer:
Øinene skjelmske, brune.
Op med din hvide Haand Du slaaer,
purrer Dig i dit krusede Haar —
for mig Du kasted i Ungdoms Vaar
Elskovens Rune!

Speilet Du gav mig . . . med Vemod i Sind
bort jeg fra Skuet mig vendte!
Bleg er din Elskede vorden om Kind;
søvnløs, jeg næsten har hulket mig blind.
Mødtes igjen vi ved duftende Lind,
knap Du mig kjendte.

Jomfru Maria, Du rene Mø,
tag den Forgrædte i Favnen!
Hvis ei med ham paa Verdens Ø
Bryst imod Bryst jeg maa leve og døe,
aabn mig da hisset, bag fraadende Sø,
Kjærlighedshavnen!

Ved Bækken.

Om Vinteren Stuen
og Kakkelovnsluen,
der spiller paa Gulvet med hyggeligt Skjær!
Naar Sneen derude
slaaer ind imod Rude,
et Hjem og en Arne maa takkes Enhver.

Naar Vaar og naar Sommer
med Blomsterne kommer,
og Drosselen fløiter sin jublende Sang,
naar Bøgene suse,
og Bølgerne bruse —
ja saa bliver Stuen os Alle for trang.

Som Fuglenes Skare
vi lystigen fare
omkring i den nyfødte, friske Natur.
At boltres i Græsset,
at kjøre paa Læsset,
det er noget Andet end spærres i Bur!

Jeg ligger bag Hækken
og stirrer paa Bækken,
der risler og risler i Solstraaleglands.
Hvor Bølgerne tindre,
rundtom i det Mindre
en Verden sig rører i cirkelnde Dands.

Desværre min Eyne
ei mægter at nævne
dem alle, der færdes paa Straa som bag Siv,
der løbe paa Vandet,
der kravle paa Landet —
men glad jeg dog ser paa det brogede Liv.

En Guldsmed sig svinger
paa straalende Vinger,
den »demoiselle« nok kaldes bag Rhin.

En Franskmand, en ægte —
 det kan man ei nægte —
 er altid saa høflig og mageløs fin.

Opmærksomhed kræver
 den kløgtige Væver,
 der spinder af Bugen sit kunstige Spind
 og hefter det oppe
 paa Straaenes Toppe,
 hvor sagte det vugges af Sommerens Vind.

Det dybt mig bedrøver,
 at det er en Røver,
 som Fluer bestandig i Hovedet har.
 Desværre har Nettet,
 han listigen flettet,
 besnæret saa mangan en troskyldig Nar.

Sig speiler i Livet
 paa Straaet, bag Sivet
 vor Menneskeidræt, og Stort er som Smaat.
 Se, det var Moralen!
 Nu slutter jeg Talen —
 thi Prækener kjede, det veed jeg jo godt.

Nu falder alt Duggen.

Hør Nattergalklukken!

Jeg vandrer ad Skovstien hjemad i Kveld.

Det suser i Skoven,

det bruser fra Voven:

»Ja, Dagen var deilig! Godnat og sovvel!«

I det gamle Rom.

Du, som delte tro min Vandring
gjennem Aarene, som randt,
fulgte mig i hver Forandring
og til min din Skjebne bandt —

Du, som kjærligt med mig flakked
over Alperne til Rom,
Du, hvem aldrig nok jeg takked,
kom, min unge Hustru, kom!

Solen skinner over Staden,
Himlen straalet mørkeblaa:
gjennem Trængslen nedad Gaden,
lad os ud paa Vandring gaae!

Hen paa Forum ufortøvet,
giv mig Armen, fremad, frem!
Ud at samle Blomsterstøvet
til vor kjære Kube hjem!

Saa Du Munken, som tilside
 med sin brune Kutte veg?
 »Ja, hvor syntes han at lide;
 ak, hvor mager og hvor bleg!«

Hvad er det? Du stjaalent smiler,
 og din Kind sig farver rød.
 Ah, en Mand sit Hoved hviler
 i sin brave Hustrus Skjød.

Scene uden al Beregning!
 Skjønne Jagt — til denne Krops
 høist nødvendige Forpleining —
 efter Dyr, saa smaa som Trops!

... Her er Forum! Det sig strækker
 som en mægtig Kirkegaard,
 hvorpaa rundtomkring i Rækker
 Marmormonumenter staaer.

Disse Stene fange Mæle,
 kommer Du med opladt Sands.
 Som Historiens Milepæle
 vidne de om svunden Glands.

Der hvor nu dit Blik sig fæster,
 paa en Porticus det faldt;
 ak! Saturnustemplets Rester,
 otte Søiler kun ialt.

Hist Konkordiatempelsalen —
 nu Ruin kun — kneised stolt,
 Cicero med Vælde Talen
 her mod Katilina holdt.

Zions Konge! Titusbuen
 fører Tanken til dit Hus:
 Sværdet kappes vildt med Luen,
 Davids Stad er lagt i Grus.

Konstantinusbuen minder
 om den sidste, store Strid;
 Korset kommer, ser og vinder,
 og med det den nye Tid.

Der sig Kolosseum runder,
 Tid og Mennesker tiltrods.
 Under over alle Under,
 jættestore Stenkolos!

Hundredtusinde sig leired
i Theatrets Kæmpely,
Fest paa Fest blev lystig feiret,
Jublen runged imod Sky.

Vældigt breder sig Arenen,
hvor ved Romerfolkets Fod
for de vilde Dyr paa Scenen
flød Martyrens ædle Blod.

Hist i Midten Korset kneiser:
Frelsens Tegn med Kristi Blod,
knæle maatte Romas Keiser
dybt i Støvet for din Fod!

Keisernes Paladser drage
mægtigt op til Palatin.
Mindets Glands er kun tilbage —
og en Verden i Ruin!

Neros gyldne Hus og Haller
smuldre ukjendt hen i Støv.
Jordens Pragt til Jorden falder,
som i Høst det visne Løv.

Over Herlighed, som neppe
anes bag den sjunkne Mur,
breder Du dit grønne Teppe,
evigt blomstrende Natur!

Ja, en sælsom Vemodsklage
klinger i det gamle Rom.
Oldtids kolossale Dage
vies ind til Død og Dom.

Tornene.

O tal, o svar! Dit Væsen ei jeg fatter.
 Saa indesluttet, mørk og kold og haard
 Du, taus og stille, gennem Livet gaaer
 og ser paa Verden med en bitter Latter.

Det glade Smil, den milde Vemodstaare
 er som et fremmed Sprog, Du fatter ei.
 Der trives ingen Blomster paa din Vei,
 og dine Ord, som hvasse Torne, saare.

. . . »Se disse Slaaentorne, spidse, golde!
 Fra Moderstænglens dunkelt stille Gjem
 de have higet imod Dagen frem,
 for deres Væsens Indhold ud at folde.

De vilde gyng sig i Lys og Varme
 og vugge sig i Ætherhavets Bad
 og løfte høit det friske, grønne Blad
 paa deres stærke, milde Faderarme.

Men, ak! Naturen nægted grum dem Næring
og ændsed ikke deres dunkle Trang.
Mens Alt omkring dem spired, dufted, klang,
den vied dem til Savn og Selvfortæring.

Naar Sommersolen stiger paa sin Throne,
sig deres Brødre vugge mod det Blaa.
Forkomne Grene, de tilbage staae
og fik for Bladekrands en Tornekrone.»

Viriathus.

Han var kun en Hyrde,
som vogtede Faar,
hvor Tajo med Brusen
blandt Klipperne gaaer.
Han redte sit Leie
paa Sne under Tjørn
og kæmped for Hjorden
med Ulv og med Bjørn.

Mod Romas Legioner
han svang saa sit Sværd,
og om ham sig flokked
en jublende Hær.
De seirvante Ørne
med Skam maatte flye,
og Hyrden sig vandt
et udødeligt Ry.

Han stod nu som Konge
i Mænddommens Glands
og smykket med Ærens
livsalue Krands ;
men altid den Samme
i Færd og i Dragt
den trofaste Hyrde
for Landet holdt Vagt.

Han sov i sin Rustning
paa Sne under Tjørn ,
bestandig paa Post
mod den romerske Ærn.
Sin Skofte han brød
med et straalende Blik ,
og Kilden ham rakte
den styrkende Drik.

En underskjon Kvinde
af fyrsteligt Blod
han fæsted til Hustru ,
og Brylluppet stod.

Blandt Herrer og Fruer
i blændende Pragt
en Kofte af Vadmæl
var Brudgommens Dragt.

Ved rigtsmykket Taffel
sad Gjesternes Rad,
og lifligen dufted
den vældige Brad,
og Spanielands Vin
i den gyldne Pokal
berusende blinkede
i Høieloftssal.

De kostbare Retter
han ei havde rørt,
og Bægeret ikke
til Læberne ført —
da rask han sig hæved
fra bugnende Bord
og skiltes fra Gjesternes
larmende Kor.

Af Slottet, det prægtige,
iled han ud,
tog bag sig paa Hesten
sin rødmende Brud
og red imod Bjergenes
blaanende Rand
til Kamp for sit elskede
Fædreland.

Paa Vandring.

Jeg sad mig træt, jeg sad mig sløv.
Forandring!
Derude blandt de grønne Løv
jeg ryster af mig Skolens Støv.
Paa Vandring!

Fra Leiet op i Morgengry
jeg springer,
jeg synes mig som født paany,
af Svaesang i høien Sky
det klinger.

I Søvnens Arm den store Stad
end hviler,
mens fra de høie Huses Rad
saa frank og fri, saa let og glad
jeg iler.

Vær hilset Sund i Havfrudands
mod Stranden!
Du smiler mildt i Solens Glands
med Skummets hvide Perlekrands
om Panden.

O høie, lyse Bøgelund
Godmorgen!
I denne Tempelhvælvings Rund
forglemmer Sjælen, stærk og sund,
al Sorgen.

Jeg kravler op paa Banken steil
ved Vandet.
Se Baaden med de røde Seil,
der piler henad Søens Speil
mod Landet!

Til Fiskerleiet Veien gaær,
hvor Garnet
til Tørring langsmed Kysten staaer,
og Grisen en Tagfat sig faaer
med Barnet.

Og nu farvel Du friske Strand!
Forandring!

Jeg vender Ryggen Dig paastand,
thi nu gaaer indad, ind i Land
min Vandring.

Et andet Hav sig høiner her
med Vøver —
det gule Korn i Straaleskjær
med Lærkekvidder fjern og nær
derover.

Den vevre Sommerfugl saa glad
sig hæver.
Smukt som et lille Blomsterblad
paa Luftens Strøm, i Solens Bad
den svæver.

Fra Middagshimlen uden Sky
det brænder.
Forgjæves sukker jeg om Ly
og mød den lille Bøndeby
mig vender.

Idyllisk disse Tag af Straa
mig vinke,
som Storken bygger Rede paa,
hvor Lilier og Pioner staae
og blinke.

Fra Brønd mig henter Pigen Vand
med Tække,
som hist i Oldtids Østerland
ved Palmen under Solens Brand
Rebekke.

Ved Engen af det slagne Ho
det dufter.
Derovre fra den stille Sø,
der slutter i sin Favn en Ø,
det lufter.

Sig Solen nedad alt mod Vest
bevæger.
Hav Tak, Natur! for denne Fest,
jeg feired ved dit Bord som Gjest —
det kvæger!

Jeg nydt har Livets bedste Lyst.
Forandring!
Med frigjort Aand og Mod i Bryst
jeg vender atter hjemad trøst
fra Vandring.

I Klostergaarden.

Der hersker i Klostergaarden
ved Munkenes stille Bo
om Efteraaret som Vaaren
en underfuld kvægende Ro.

Med hundrede Søiler sig breder
den mægtige Buegang.
Fra Kirken dæmpet sig spreder
Lyden af Brødrenes Sang.

Og Guldorangerne svæve
i Bladenes grønne Ly,
og mørkt Cypresserne hæve
sig høit mod den flyvende Sky.

Den yndigste Rosenflor smiler
med sødt vederkvægende Duft,
og over det Hele hviler
Italiens deilige Luft.

Saa hjemligt Gaarden sig strækker
for Vandrerens henrykte Blik,
og Klosterbrønden ham rækker
en styrkende Læskedrik.

Der er saa hyggeligt stille,
ei Spor af Menneskefjed,
paa Søilerne Solstraaler spille,
og Alting aander kun Fred.

Hvor Oldtidens uhyre Thermer,
som Vidner om Keisernes Magt,
med Statuer, Buster og Hermer
sig hæved med blændende Pragt,

der Klosterhaven sig strækker,
som Ensomheds Helligdom,
med straalende Søilerækker —
og udenfor larmer Rom!

Er Livsbyrden tung at bære,
og sukker din Sjæl efter Trøst,
»o her er der godt at være!«
Du hvisker med bævende Røst.

Du drømmer i Klosterets Celle
at finde den skjærmende Havn,
der aabner for Stormenes Vælde
Dig moderkjærligt sin Favn.

O Daare med tvivlende Hjerte!
fra Kampen flygter Du bleg
og glemmer, at Livets Smerte
er ikkun en Valhalsleg.

Om end Du segner i Støvet,
Du hæve Dig kjækt igjen,
for freidigt og ufortøvet
til Striden at ile hen.

Og troer Du, at, fjernt fra Braget
af Verdenskampenes Larm,
Du smutter fra Hovedslaget,
som staaer i din egen Barm?

Det raser bag Munkens Kutte,
naar Alt omkring ham er tyst.
Det gjælder ei Fred at slutte,
men udkæmpe Livets Dyst!

I Ministeriet.

„Der Staatshämorrhoidarius.“

F. Th. Vischer.

„Det er et Slags Krebsdyr, som i deres Ungdom svømme frit omkring, men, efter at have sat sig fast, iføre sig det Skaldække, der giver dem et fra de frit bevægelige, normale Krebsdyr saa forskjelligt Udseende.“

Chr. Lütken.

Jeg sidder blandt skimlede Acter,
 bøiet, vissen og sløv.
 Over min Ungdoms Drømme
 ligger Kontorets Støv.

Mellem den muntre Verden
 rager Etatsraaden op,
 som Bjerget, der stiger mod Skyen
 med evig Sne paa sin Top.

Men dybt under Asken ulmer
endnu den stærke Glød.
Jeg gribes tidt af Vemod
og bliver saa barneblød.

Da leger jeg atter i Hjemmets
milde, velsignede Læ
under Moderøinene klare,
paa Bedstefaders Knæ.

Og frem under Jøkelisen
bryder min Ungdoms Ild:
og jeg kan endnu sværme,
bakkantisk, stormende, vild.

Jeg sidder blandt raske Svende
og løfter Glasset høit,
Viserne runge lystigt,
og Ordene falde drøit.

Jeg slynger min Arm om Hende,
der rev mig saa mægtigt hen . . .
og vaagner op i Kontoret —
Etatsraad og Pebersvend!

Mellem de skimlede Acter
sidder jeg, bøiet og sløv;
men Sjælen har endnu sit fine
Sommerfugl-Vingestøv.

Ved Thermopylæ.

Helios daler i straalende Glands,
sætter Jer, Brødre! her paa Høien,
stirrer paa Bølgernes rhythmiske Dands,
dæmpet lyder nu Vaabenstøien.
Sværdet er brækket,
Spydet knækket,
Hjelmen i Stumper af Hovedet fløien.

Rødmende funkler Øtas Tind,
hviler Jer, Venner! efter Møden,
bleg er den forstum blussende Kind,
og vi har kæmpet ufortrøden.
Lad dem kun seire!
Æren, den feire,
følger Hellenernes Stridsmænd i Døden

Smykket til Fest vort Haar vi bar,
dengang Solen af Hav sig hæved.
»Kom og tag dem!« saa lød vort Svar,
dengang Xerxes Vaabnene kræved.
Skjoldene braged,
Landserne knaged,
høit over Valen Ørnene svæved.

Kjæk som en Løve Leonidas stod,
Perserne sank for Sværdet og Landsen,
Østens Horder med svigtende Mod
dreves med Svøben til Vaabendandsen.
Ak! men desværre
Faa bleve færre —
Baandet brast, som sammenholdt Krandsen.

Mindes I, da vi Davren nød,
Heltekongen foruden Lige
sine Lakoner til Nadver bød
sammen med sig i Hades' Rige.
Forud han ilte,
døende smilte —
efter ham ned vi til Skyggerne stige.

Her, i Sperkeiosflodens Dal
naaede Herakles Heltemaalet,
steg til Olympens straalende Sal
gjennem Marterdøden paa Baalet.
Gabende, røde
Vunderne bløde —
tæt til vort Hjerte trængte Staalet.

Mægtige Heros! freidig som Du
gik dine Sønner til Offerdøden.
Elskede Hellas! engang endnu
hilser Du dem med Fjeldenes Gløden.
Natten, den klare,
Stjernernes Skare
vinker til Hvilen bag Aftenrøden.

I Efteraaret.

Vaaren, ak, den løfterige,
har os alt forlængst forladt,
ogsaa Somren maatte vige
med sin fulde Blomsterskat.
Hid paa Stormens Vinge baaret,
Efteraaret
plyndrer Mark og Skov og Krat.

Hist i Haven, hvor jeg vandred
under Lindetræers Hvælv,
hvor er Alting dog forandret —
ak, forandret som jeg selv!
Vaarens Drømme, Somrens Fylde
stakket trylle,
skylles bort i Tidens Elv.

Dog tiltrods for Nattens Kulde
og den korte Solskinsdag
endnu tone Floras Hulde
Glædens lyse Sommerflag.
Aster til sin Søsterstjerne
i det Fjerne
blinker gennem Stormens Brag.

Og af Glæde sødt jeg bæver,
neppe jeg mit Øie troer —
yndigt rødmende, sig hæver
endnu hist en Rosenflor.
Og jeg tykkes, liflig kvæget,
dybt bevæget,
høre disse milde Ord:

»Om end Vaar og Sommer svinde,
og din Drøm og Daad forgaaer,
endnu Roser kan Du finde
selv i Livets Efteraar.
Hendes Haand, den fine, lette,
kan dem flette
til en Krands om dine Haar.«

I Katakomben.

Dybt Katakomben sig strækker
 under St. Peters Stad,
 mens Livet ovenover
 larmer, sorgløst og glad.

Den ligner en Dødningseiler,
 som gennem Aarhundreder lyst
 ad Underverdenens Bølger
 styrer mod Evigheds Kyst.

I Køie høit over Køie
 hviler — en Haandfuld Støv —
 blomstrende Menneskeslægter,
 som Høstens smuldrende Løv.

Martyrernes stolte Skare —
 lidt Aske, Knokler, et Navn! —
 bæres af Dødningskibet
 til deres Længsels Havn.

Jeg vandrer i Førerens Fodspor
ved Voxkjertens matte Skin
gjennem de dunkle Gange
langsomt ud og ind.

Et Kvindenavn, ridset i Væggen,
følger mig, hvor jeg gaaer.
»Sofronia!« paa alle Mure
i Dødningstaden staaer.

Til sidst, hvor de snevre Gange
sig vide høitideligt ud,
den sidste Hilsen mig møder:
»Sofronia — Du lever i Gud!«

Jeg stirrer, som Østens Konge,
da Haanden paa Muren skrev.
Hvo løser vel Runens Gaade,
som her begravet blev?

Kom han fra fjerne Lande
med Pilegrimsstav i Haand
og søgte selv under Jorden
med dybtbedrøvet Aand —

en Moder? en Hustru? en Kvinde,
han inderlig havde kjær?
Han fandt hende ikke deroppe
i Solens straalende Skjær.

Saa søgte han her i Mørket
sin bedste, dyreste Skat,
som Orfeus sin Eurydice
i Underverdenens Nat.

»Sofronia!« skrev han paa Væggen —
et stille henaandet Suk,
en Længsel, et Minde, en Klage,
saa simpel og dog saa smuk.

»Sofronia!« han ridser i Muren,
alt som han videre gaaer.
Igennem Tusindaar Navnet,
kjærlighedsvidnende, staaer.

Det var Ariadnetraaden
i Gravmulmets Labyrinth,
han, haabende imod Haabet,
fulgte, troende, blindt.

Og saa tilsidst i Kapellet
fandt han sin Tankes Brud
og skrev, trods Knokler og Aske:
»Sofronia, Du lever i Gud!«

Ved en Lærerindes 50aarige Jubilæum.

”Lad dadle Kvinderne hvo vil,
foruden dem vi Intet vare.
Jeg skal, saalænge jeg er til,
dem altid elske og forsvare.“
Ja, Kvinden straalér høit i Glands —
velsignet være hendes Minde!
Iaften rækkes hun en Krands
som trofast Lærerinde.

I Seklets friske Morgenstund
Du styred ud paa Verdensstrømmen
med Smilet om den kjække Mund
og Hjertet fuldt af Ungdomsdrømmen.
Det gaaer nu nedad imod Kveld
med Seklet som med vor Veninde,
men ung er dog alligevel
den gamle Lærerinde.

I huske vel, at Asathor,
 tiltrods for al sin Guddomsvælde,
 skjøndt han er baade stærk og stor,
 bli'er overvunden dog af Ælde.
 Men medens Kæmpeguden maa
 beskæmmet staae for en Jættinde,
 saa trækker Hexen kortest Straa
 imod vor Lærerinde.

Ja, dækker Sneen end vort Haar,
 naar Sjælen ikkun rastløs kæmper,
 vort Hjerte har en evig Vaar,
 og Maien blomstrer i November.
 Ad Livets Vexel kan Du le
 og dristigt an med Tiden binde —
 kom hvo, som tvivle kan, og se
 vor gamle Lærerinde!

En Moder for en talrig Flok,
 hun nærmer alt sig Livets Aften;
 men, trods den graatindsprængte Lok,
 er ikke svækket Ungdomskraften.

Hun gaaer endnu sin vante Gang
med mandigt Sind, endskjøndt en Kvinde.
Thi hilses hun med Jubelsang,
vor brave Lærerinde.

Et Levnetsløb.

De jøge hans Moder
fra Hus og til Hus,
han fødtes paa en Stenbro
under Haglenes Sus.
Han tigged og rapsed
og lod det staae til,
og Fritiden hengik
med Drik og med Spil.

Han elsked en Skjøge,
der engang i Nød —
hun fattedes Husly,
hun fattedes Brød —
af en pæn, gammel Herre
var kjærligen kjøbt
og ind som en Dukke
i Flitterstads svøbt.

Han tumled sig om
med et flinkt Politi,
og snart blev han nappet,
og snart var han fri.
Snart leved han flot,
og snart mangled han Sul.
Med Skjøgen han feired
den hellige Jul.

Ved hende han hængte
med Kjærlighed sær:
hun ene jo havde
i Verden ham kjær.
Hun var som hans Himmel,
hans Livs Poesi —
Gud veed, der var ellers
ei megen deri!

Hver Søndag i Sengen,
naar Klokkerne klang,
og Alt var saa stille
i Stad og paa Vang,

sin Psalmebog tog hun
i Morgenens Gry —
men nærmed sig Nogen,
hun skjulte den sky.

Engang i November,
da Taagen den laa
over Gader og Stræder,
saa tung og saa graa,
hun stirred omkring sig
forvildet og stivt
og vred sine Hænder —
og saa tog hun Gift.

Og Tyven alene
nu slentred omkring,
nu havde paa Jorden
han slet ingen Ting.
Han var som en Hund
uden Herre og Hjem,
og til hendes Gravhøi
han slæbte sig frem.

Han kasted sig paa den
og hulkede vildt,
han var jo fortabt,
og hans Liv var forspildt.
Han havde kun hende
til Trøst i sin Nød.
Pistolen før Panden,
og Tyven sig skød.

Han smidt blev i Kulen
i Rusk og i Regn,
der præked ei Præst,
og der snøvled ei Degn.
Og hvorfor vel ødsle
med Psalmer og Sand —
en Skjøge var hun
og en Tyveknegt han!

Ved Havet.

Du skal vandre ved Strand, Du skal vandre ved
Strand,
naar Hjertet uroligt banker.
Som Maager, der flagre henover Vand,
Du sende de veivilde Tanker.

Den langlige Bølge med skumklædt Top
med Brusen mod Kysten ruller
og skyller ad Strandens Stene op
og viger tilbage med Bulder.

Den næste kommer med stormende Hast,
den tredie, den fjerde følger.
Det er som et Bryst, der uden Rast,
bevæget, bølger og bølger.

Det urolige Hav, den urolige Hu,
beslægtede, møde hinanden.
En dunkel Gjenlyd af hemmelig Gru
besvarer dit Suk ved Stranden.

Thi gaa langs Havet din ensomme Vei,
naar Sjælen vaander sig bange,
og Du skal lytte forgjæves ei
til Bølgenes Vuggesange.

Ja, lad din Aand paa sin vilde Flugt
som Maagen paa Bølgen sig vugge —
da skal dit Suk harmonisk ag smukt
fortabes i Skabningens Sukke.

Julebrev fra Rom.

Nu Juletidens Tryllespil
er endt for dennesinde,
jeg lidt derom berette vil
til Fyen, til Kjerteminde.

Da paa min Fødselsdag jeg skrev,
saa var det til de Store;
jeg tænker, dette Julebrev
maaske den Smaa kan more.

Som Julen er en Børnefest,
det kan ei Mening savne,
at buden er paa den til Gjest
min lille, tolvvaars Navne.

Ved Advent traved Hyrder ind
fra Mark til Tiberstaden
og vandred om i lodne Skind
ved Dag og Nat paa Gaden.

De standsed foran Bod og Mur
ved hvert Madonnabilled
og hilsed fra den fri Natur
og stemmed óp og spilled.

Høit Sækkepibens simple Klang,
med Fløitens sælsomt blandet,
gjenlød i Gaden, mørk og trang,
som Julebud fra Landet.

Det var, som da til Bethlehem
de fromme Hyrder iled
mod Stalden og mod Krybben frem,
hvor Jesusbarnet smiled.

Jeg springer over al den Stads,
Maria maggiore *)
med sagte Vals og anden Spas
i Juletiden gjorde.

Om Lateranet intet Ord,
end mindre om St. Pèter —
jeg er jo fra det høie Nord,
en Saul iblandt Profeter.

---

*) Kirke i Rom.

Man dyrker Gud, min lille Ven,
paa mangeslags Façoner.
Den lystigste jeg har igjen:
de hellige tre Konger.

Alt Natten før jeg vandred om
imellem Folkemassen.
Hvor tumled sig det unge Rom
paa St. Eustachio-Pladsen!

I Boder straaled Legetøi
og Sukkergodt og Kage,
og rundtomkring der var en Støi,
som finder knap sin Mage.

Man larmed, efter gammel Skik,
tiltrods for Midnatsstunden.
Til Dagens Ære Mængden gik
med en Trompet for Munden.

Og det var ikke blot de Smaa,
der nøde denne Lykke —
Du skulde set din Onkel gaae
og blæse Alt et Stykke!

Imidlertid høit over Sky
 de stille Stjerner blinked,
 som hin, der til Judæas By
 de gamle Vise vinked.

Paa Kapitol den næste Dag
 var endnu større Røre.
 Der stod det store Hovedslag,
 hvorom Du nu skal høre.

En mægtig Trappe fører op
 til Kirken, som mod Himlen
 paa Høiens minderige Top
 sig hæver over Vrimlen.

Mens Præster smukt i Koret sang,
 i Skibet, i Kapellet
 Madonna sad i Transparent,
 fromt over Barnet hældet.

Foran det Østens Konger stod —
 en Morian var den ene.
 Det Hele høist naturligt lod,
 som paa Theatrets Scene.

En Kæmpedukke var Enhver,
 med Klæder udstafferet ;
 som Du kan tænke Dig, især
 »bambino« *) dog brillered.

Og bagest var et Landskab smukt
 med Palmer og deslige ,
 og øverst saae man lige lukt
 ind i Guds Himmerige.

Det Allerbedste kommer nu :
 i Straahat, Krinoline,
 omtrent saa gammel vel som Du ,
 med værdig Alvorsmine

en lille Pige nok saa stolt
 skraas for Madonnavæggen
 paa en Tribune stod og holdt
 en velstuderet Præken.

Da den var endt — et lille Knix ,
 og ned igjen til Moder.
 Og saadan præked meget fix
 en Mængde spæde Poder.

---

*) a: Barnet.

Til sidst man bar i Procession
 med Faner og med Fakler
 Madonnabarnets Pragtperson —
 han gjorde nok Mirakler!

De brune Munke sang i Kor:
 »Bambino, søde, smukke!»
 og Trængselen var meget stor
 omkring den pæne Dukke.

Vidt Kirkens Døre aabne stod,
 ind titted Aftnens Stjerne.
 Mit trætte Blik jeg flyve lod
 ud i det dunkle Fjerne.

I Aftenrøden Roma laa
 med alle sine Minder —
 i Horizonten mørkeblaa,
 snedækte Bjergetinder.

Jeg nu har Julens Trylleri
 saa godt jeg kunde malet.
 Naar denne Maaned er forbi,
 saa kommer Karnevalet.

Knud den Hellige.

(Af en større dramatisk Digtning).

Hal paa Gaarden Sævarende i Jylland. Nat.

Kongen

kommer, urolig, ind, iført Natdragt.

Der gives bange Timer i vort Liv.
 De komme ofte, som en dunkel Sky
 paa Sommerhimlen, pludseligt og stille.
 Der gives sær og mystisk Angst og Gru.
 den griber os: vi høre Veiret suse;
 men ikke vide vi, hvorfra det kommer,
 og hvor det farer hen. Som i Naturen,
 naar Alt er stille, pludseligt en Luftning,
 en underlig, en sittrende — et Suk,
 en Febergysen lig — kan hæve sig.
 Da blegner Himlens Blaa, da røres Havet,
 da skjælv Bladene paa Skovens Trær,
 og Lundens Blomster bøie deres Hoved:

da stryger Fuglen med usikker Flugt,
 som var den veivild, lavt henover Marken
 og kvidder ængsteligt; da brøler Kvæget —
 da drager Alnaturen tungt sin Aande.

I slige Timer synker Mandens Mod.
 Fra Sjælens dunkle Baggrund hæve sig
 fantastisk blege, vilde Spøgelser.
 Med Øienhuler uden Øine stirre
 de os i Øiet ind, saa Blodet stivner,
 og Haaret reiser sig. I bælmørk Nat
 vi famle, rædselslagne. Alting vakler.
 Vanvittigt hvirvle vore Tanker rundt,
 som Høstens Løv i Stormen.

Ve, o ve!

Hvad ere slige Timer? Hvorfra komme
 de, sagte listende, med lydløst Fjed —
 en Tyv i Natten — ræddelige, mørke?

Ere de Intet? Fødes de af Intet?
 et usselt Gjøglespil, et daarligt Blændværk?

Eller maaske de ere blege Drømme,
 den vilde Fantasis uægte Børn,

et sælsomt Kuld med underlige Lader,
tidt sande, oftest falske, altid dunkle?

Hvad eller ere de den dybe Sandhed
fra Evighedens Land, der gjester os
i Livets travle, glemmesyge Uro
og ryster Sjælen med en hellig Gysen —
varslende Stemmer, mægtige Profeter?

Jeg veed det ei. — O, jeg er som bedøvet,
og indtil Døden er min Sjæl bedøvet.

Dronningen

træder ind, ligeledes i Natdragt.

Min elskede Husbond for Gud og Mænd,
min dyrebare Knudlille,
vredes ei paa din Ædele,
fordi hun kommer saa silde.

Du vredes paa din Hustru ei,
fordi hun, mens høit i sin Kærre
paa Himlen ager den sorte Nat,
sniger sig til sin Herre.

Mørket dækker den trætte Jord,
over de tause Skove
hæver sig Midnattens Maane bleg —
jeg kunde ikke sove.

Mørket dækker den stille Jord,
Fuglen slumrer i Lunde
med Hovedet under sin Vinges Skjul —
jeg kunde ikke blunde.

Var jeg din Hustru hæderværd,
elsked jeg Dig, Knudlille,
hvis roligt jeg kunde sove, mens
Du, min Husband, led ilde.

Du foer uroligt fra Nadveren op
og syntes et Bytte for Sorgen;
tungsindigt, uden Rist og Ro
vanked Du om i Borgen.

Du kastede Dig paa Leiets vildt,
Dig flyede den kvægende Slummer.
Du listede Dig fra min Side bort,
stille og taus, med din Kummer.

Er jeg din Hustru hæderværd . . .

Kongen.

De hellige Engle det vide!

Dronningen.

. . . saa udøs i din Ædeles Barm
al din lønlige Kvide.

Er det ikke Hustruens dyreste Ret
at dele Husbondens Smerte?

Thi lette Du, Knud, dit bespændte Bryst
her ved din Ædeles Hjerte.

Er Sorgen end ringe, den er dog tung
for den Ensomme, Kvinden som Manden;
men den tungeste Byrde bæres af To,
der inderligt elske hinanden.

Dit Øie flammer med Feberild,
og Kinderne vorde blege.

Hvad trykker dit Sind, hvad bøier dit Mod?
O, lad mig være din Læge!

Kongen.

Jeg veed det ikke.

Dronningen.

Maaske Du er syg?

Jeg iler til Kjøkken og Kjælder
og laver en god og styrkende Drik.

Kongen.

O nei, Du blive her heller.

Det dulmer min Smerte, det gjør mig godt
at vide Dig ved min Side,
at kunne lægge min Haand i din
og se Dig i Øinene blide.

Det dulmer min Smerte, det smelter min Ve
at høre din Stemme klinge.

Det tykkes mig fast, som om en Kerub
tog mig under sin Vinge!

Dronningen.

Kongekronen kan være tung,
trykker den Dig i Støvet?

Kongen.

Jeg veed det ikke. Jeg veed ei hvorfor,
men jeg er syg og bedrøvet.

Dronningen.

Hvad end Dig feiler, kjær Herre min!
Du glemme Livets Bulder
og læne dit trætte Hoved blidt
imod din Hustrus Skulder.

Kongen.

Min lille Due, min Ædele!
o lad kun Bølgerne larme:
jeg kjender en Havn, for Stormene tryg —
min Hustrus velsignede Arme.

Vølund.

Ensom jeg sidder
her paa Holmen.
For mine Bødler
maa jeg trælle.

Bølgerne bruse —
stærkere bruser
det i min Hjerne
og mit Hjerte!
Solen stiger,
og Solen daler —
aldrig daler
Søvn paa mit Øie!

Hammeren falder
tungt paa min Ambolt —
tungere falder
Sorgen paa Sindet!

Knæhasens Sener
skare de over,
lammede Foden —
Foden, som bar mig,
kraftig og smidig,
fordum paa Jagten,
naar jeg den vældige
Bamse vog.

Hervør Alvitra,
Du min Valkyrie,
som fra det fjerne,
straalende Syden
paa din Fjederhams
susende Vinger
kom til mit kolde
nordiske Hjem!

Hisset i Bjælke-
huset ved Søen —
snedækte Fjelde
krandsede Dalen —
slog jeg min Arm
om dit yndige Liv.

Sydlig, solklare,
ringsmykte Kvinde,
der, som en Idun
med rødmende Æbler,
rakte din Husbond
Foryngelsens Frugt!
Længslen vækkende,
Sorgen dulmende,
Elskovens Dise!
drømmende, hviled
Du ved min Side.
Aarene svandt,
som var det Dage:
mægtige Vinger
høit os løfted
op over Tidens
 Brusende Strøm.

Ensom jeg sidder
nu som Fange,
for mine Bødler
maa jeg trælle.

. . . Men lad dem ikkun
spotte min Afmagt!

I mine lange,
søvnløse Nætter,
Hervør Alvitra!
Du mig begeistred.
Kløgtigt i Løndom
formede Vølund
Fjederhammen
efter sin aldrig
glemte Valkyries
underfuldt straalende
Svanevinger.

Leende høit jeg mig
hæver i Luften,
skjøndt de mig røvede
Senernes Kraft.

Mægtige Skyer,
rastløse Flyvere!
op imod Eder
høit over Jordens
navnløse Jammer
dristigt mig bære
Fjederhammens
susende Vinger.

Dybt jeg mig dukker
i Ætherens Strømme,
som et Gjenføðelsens
luttrende Bad,
kjøler min brændende
Kind og Pande,
aftvætter Fortidens
nagende Kvaler,
styrer mod Fremtidens
vinkende Kyst.

Aftenscene.

Han kom fra sin trofaste Stræben
for det daglige Brød — og for Hende,
hans Husalf med Smilet paa Læben,
hans unge, livsalige Kvinde;
og træt, men dog uden at klage,
han sig kaster i Stolen tilbage.

Han griber en Bog, men saa døde,
saa mumieagtige, kolde
ham Ordene stirre imøde:
at læse han ud ei kan holde.
Og Bogen synker — og Ho'det —
og næstendels ogsaa Modet.

Saa hyggelig er hans Stue,
og Lysene venligt skinne,
og Flammerne lystigt lue
i Kakkellovnen derinde;

og Hunden, »Balder«, sig rækker
og opad sin Herre sig strækker.

Førgjæves! med sløvede Blikke
han vendte hjemad fra Slaget —
den haardeste Dyst er nok ikke
paa Valen i Vaabenbraget!
. . . Paa Fortepianoet stille
hans Hustru begynder at spille.

Det er kun en gammel Vise
fra næsten forglemte Dage,
og dog kan den skjænke Lise
og dysse Kummer og Klage,
thi Tonerne strømme milde
fra Livets evige Kilde.

Og Hun med sin Stemme, den søde,
der vælder af Sjælens Indre,
kan vække Liv i det Døde;
saa Øiet atter maa tindre.
Som Blomsten, af Duggen kvæget,
han hæver sig, blidt bevæget.

Og glemt er al Kampens Møie —
imorgen skal atter han stræbe!
Han skuer i Hendes Øie,
han hænger ved Hendes Læbe,
og over ham daler Freden,
og Stuen bliver et Eden.

Profane Helgene.

I Pavepaladsets Sale
 blandt Statuers straalende Hær
 Menandros og Poseidippos
 de sidde hinanden nær.

Den græske Komødies Mestre
 det vare de begge to,
 ad Athenaiernes Daarskab
 med Aand og med Vid de lo.

De hilsed Narrenes Fagter
 med Latter, kløgtig og sund —
 der svæver endnu et Gjenskin
 deraf om den kraftige Mund.

Ja, selv dengang de var døde
 og standne i Marmor op
 og hviled dybt under Jorden,
 de hittede paa et Spilop.

I Sekler de kukkelured,
men saa faldt Tiden dem lang:
de hørte kun Præsternes Messer
og Kirkeklokkernes Klang.

Mens Sixtus den femte throned
med Himmerigs Nøgler i Rom,
engang man graved i Jorden,
for Dagen Skjelmerne kom.

»To Hellige!» Præsterne jubled
og kasted sig for dem paa Knæ —
de fandtes i St. Lorenzos,
den ældgamle Kirkes Læ.

Saa blev der om deres Hoved
en Helgenglorie sat,
og Lamper brændte der for dem,
og det baade Dag og Nat.

De Troendes talløse Skare
andægtig omkring dem stod
og kyssed med ydmyge Lader
de Helliges Marmorfod.

De benedidede Fødder
fik aldrig Rist eller Ro —
og for dem at konservere,
saa gav man dem Bronzesko.

. . . Poeternes Helgenglorie
forlængst er sunket til Jord,
men endnu paa Fødderne findes
af Bronzeskoene Spor.

Jeg vandred i Vatikanet
og saae paa dem begge to,
ad Menneskebørnenes Daarskab
de lystige Gamle lo.

I Bjergene.

Det er Foraar — afsted
til de blaanende Bjerge, som vinke!
Har Du Lyst, saa kom med,
hvor i Mørgendug Blomsterne blinke!
Fra den ældgamle By
med det evige Ry
og med Mindernes Skatte bag Muren
lad os flye, lad os flye
til Naturen!

Hvilken kvægende Ro!
Langsmed Bjerget en Gedehjord vanker,
og i Dalen sig snoe
mellem Træerne spirende Ranker;
medens Kornet paa Vang
og en Lærke med Sang —

hvor Saameget er sælsomt og fremmed ---
minder blidt paa vor Gang
os om Hjemmet.

Se paa Skraaningen der
dog Lacerten, den sirlige, grønne!
At vi komme den nær,
har den Frygtsomme godt kunnet skjønne,
og den standser en Stund
med en Regnorm i Mund —
hvilke Øine, saa kloge, saa klare! —
for at skjærme sit Fund
imod Fare.

Nu til Søen vi naae,
der i Krateret drømmende hviler.
Ved hvert Skridt maae vi staae:
hvor den yndigt og fredeligt smiler!
Over Vandspeilet hen
flyver Blikket igjen
til Kampagnen, i Taushed begravet,
og derude bag den
ruller Havet.

Hisset, pyntet og stram
 og omboltret af legende Vinde,
 rask en landlig Madam
 travet hjem paa sin tro Aseninde.
 Man kan knap holde Styr
 paa en langøret Fyr,
 der dem møder og skryder erotisk —
 og saa kaldes det Dyr
 for bæotisk!

Hist paa Fjeldskræntens Top
 ligger, broget og malerisk, Staden.
 Lad os stige derop!
 Nei, hvor snever og smudsig er Gaden!
 Foran Huset af Sten
 spinder flittigt paa Ten
 en bedaget og rynket Moerlille —
 til Model saadan En
 ei var ilde!

Mod os kommer en Mand,
 og, som Hund, følger bagefter Grisen.
 Høit i Tiggernes Land
 om en »mezzo bajoc« *) lyder Visen,

---

*) ๑: En Skilling.

medens Store som Smaa
 med et »Yes!« la'er forstaae,
 at dem gjester en »forestiere« *) —
 mon de skønne derpaa
 som en Ære?

Langsmed Floden vi gaae,
 og umærkeligt opad vi stige
 mellem Fjeldene graa
 imod Skyernes svævende Rige.
 Hisset Egenes Pragt
 om et Kloster staaer Vagt,
 der med Grotternes dunkle Kapeller
 høit om Troeslivets Magt
 os fortæller.

Over Vandfaldets Glands,
 som med Skumperler bruser derunder,
 smukt med Søilernes Krands
 paa en Klippetop Templet sig runder.

---

*) ∅: fremmed Reisende, der næsten altid i Italien
 antages for en Englænder.

Her om Oldtidens Aar
og om Skjønhedens Vaar —
medens Seklerne komme og svinde —
det udødeligt staaer
som et Minde.

Ja, vor Vandring var smuk
og vil kaldes i kommende Dage
med et længselsfuldt Suk
i Erindringen ofte tilbage.
Under Tasmørket blidt
i vort Hjem ville tidt
mellem Bjergenes grønnende Ranker
sværme længe og vidt
vore Tanker.

Lago de' Tartari.

Hvor Himlen hvælver sit dybe Blaa
 henover Kampagnens Øde,
 og Blikkene vidt uden Grændse gaac
 og Tomhed og Taushed kun møde —

hvor Rede bygger den vilde Fugl
 imellem de gamle Ruiner,
 som rage frem under Vedbendeskjul
 med mørke, tungsindige Miner —

hvor Sumpen breder sit døde Vand
 med Bøflernes rasende Skare,
 og Feberen tænder Blodet i Brand,
 og Dæmoner i Luften fare:

der strakte sig ensomt en stille Sø,
 med sælsom Dødsragt forlenet:
 rundtom dens Bredder hvert spirende Frø
 af Bølgerne flux blev forstenet.

Det var et Krater, som ud var brændt
i gamle, forglemte Dage;
og Luen, høit imod Himlen tændt,
var nu kun en dunkel Sage.

Det var som et flammende Menneskebryst,
der høit i Begeistring vugges:
et Pust — og Livets brusende Lyst
i Tungsindets Taarer slukkes.

. . . Med at søge Tartarussøens Sted,
o Vandrer, ei Tiden Du spille!
Den førstened Alting omkring sin Bred
og tilsidst — selv sin egen Kilde.

Schack Staffeldt.

Dybt i Mørke Byen Slesvig hviler,
hver en Dør er lukket, Lyset slukt;
kun en sildig Vandrer skyndsomt iler
til sit Hjem ved Sliens stille Bugt,
mens forundret han med Øiet maaler
Amtmandshuset, som i Natten straalere.

Der er Fest vel i de høie Sale,
hvorfra Lyset sender ud sin Glands,
vittig Skjemt, alvorlig, aandfuld Tale,
liflig Strengelig og lystig Dands?
Adelsfrøkener med gyldne Lokker
om den stolte Amtmand sig vel flokker?

Nei, ak nei! Det store Hus er øde,
 øde som ei nogen Borgers Hjem.
 Der ei ungdomsfriske Kinder gløde,
 der ei skjelske Øine titte frem.
 Glandsen i de klartoplyste Haller
 paa en ensom Skikkelse kun falder.

I de store Sale om han vanker —
 Midnatsklokken alt i Taarnet slaaer —
 og han kæmper vildt med sine Tanker,
 medens Taaren i hans Øie staaer.
 Straaleglandsen, han omkring sig breder,
 Tungsindsmørket i hans Sjæl ei spreder.

Op og ned ustandseligt han skrider
 under Lampers klare Maaneskin,
 Blikket svæver om til alle Sider
 efter Hvile for det syge Sind.
 Bytte for unævnelige Kvaler,
 med sig selv han høit og heftigt taler:

»Digterkrandsen skal Du engang finde
 hist i Længslers idealske Land,
 Borgerkrandsen skal Du ogsaa vinde —
 Himlens Genius og Jordens Mand.

Kunsten skal din lave Færd forskjønne,
og det Skjønne skal det Gode lønne.

Sang ei saa den smigrende Sirene,
Haabet, i troskyldig Ungdomstid?
Salig alt jeg drømte at forene
det, som kun omfavner sig i Strid.
Livets Ender jeg at knytte prøved,
og min Kraft i Seierskampe øved.

Men for vidt og bristende udspændte
sig mit Livs for kunstigt spundne Traad.
Lig en Altarild, min Aand udbrændte,
og min Marv opløste sig i Graad.
Viid og glem det aldrig, Dødelige:
Ingen saae ustraffet Skjønheds Rige!«

Saadan trykker i de høie Sale,
hvorfra Lyset sender ud sin Glands,
Amtmand-Skjalden med vemodig Tale
om sit Hoved Sorgens Tornekrandts.
I en Nat, der straaler klart som Dagen,
strømmer ud tungsindig Digterklagen.

Mængden, sløvet paa sin Trællebane,
hildet i Nødtørftighedens Baand,
spotter daarligt efter gammel Vane,
aner ei Symbolets dybe Aand:
Lyshavsglandsen var. ak! Martyrbaalet,
hvorpaa han sit Skjaldeliv udstraaled.

Fuglen.

Den flagred pilsnar fra sit Bur,
fordi den var af vild Natur
og slet kun døied Tvang.
Mig vækker ei, naar Dagen gryer
i Lag af fine, gyldne Skyer,
den mere med sin Sang.

Den længtes efter Friheds Luft
og efter Hybenrosens Duft
og Boltren i det Blaa.
Fra Toppen af et Bøgetræ
derovre hist i Skovens Læ
jeg hører, ak! den slaæ.

Saa sent sig Tiden sniger hen --
saa godt min lille, søde Ven
med Triller den forslog!

Naar Mismod sneg sig listigt ind
og laa som Taage paa mit Sind,
min Sanger det forjog.

O kom igjen, Du vilde Fugl,
o søg tilbage til dit Skjul,
jeg længes, hør mit Kald!
O vug som før Dig paa min Haand —
og tidlig, sent med kjærlig Aand
jeg ømt Dig vogte skal!

I Skoven faaer Du liden Ro,
de hugge Dig med Næb og Klo
og rovbegjærligt Sind.
Min Dør jeg stillet har paa Klem,
søg atter til dit gamle Hjem,
løft Vingen, flyv herind!

Og Vintren med sin Is og Sne,
hvor vil den volde dog Dig Ve!
O Flygtning, hør min Røst!
Min Sangfugl savnes i sit Bur,
smut ind til mig, som staaer paa Lur,
og vær igjen min Trøst!

I et italiensk Theater.

Hun ligger i Logen henslængt
paa fløielsblødt Stolehynde.
Der er over Skikkelsen udbredt
den indolenteste Ynde.

Med halvtfraværende Tanker
hun lytter til Sangerens Trille
og leger paa Logeranden
med Haanden, saa fin og lille.

Mens Diamanterne funkler
fra Barmen, som svagt sig hæver,
et drømmende Smil vemodigt
om Læberne sagte bæver.

Hjør — i Klosterets Haller
hos Helgener og Madonner
hun vandrede fjernt fra Verden
imellem de blege Nonner.

Hun sang sit Ave Maria
med sølvklare, smeltende Toner
og knæled med bøiet Hoved
for Ham, den store Forsoner.

Og i hendes Hjerte fødes
en Verden af yndige Drømme,
som Purpurskyer, der stille
henover Himlen svømme.

. . . Saa rasled Silken for Foden
i Lampe- og Kjerteglandsen,
og om hendes Pande trykked
Veninderne Brudekrandsen.

Det var som halvt i Drømme,
at, ud af Klostret reven,
hun kastedes af sin Moder
i Armene paa Hr. Greven.

Og da hun endelig vaagned
og stirred paa Ægtemagen,
hun fandt — ei Hoved og Hjerte,
men kun en Nøgle paa Bagen.

Thi ligger hun henslængt i Logen,
mens Sangerens Trille klinger —
det yndigste Marmorbilled:
en Psyche med brudte Vinger.

Sæmundur Magnússon Holm.

† 1821.

(Efter Bjarni Thorarensen).

Jeg hører, at Sæmund
er segnet til Jorden
og har lagt sine
trætte Ben
i den bløde
Seng, som bliver
redet for alle
Menneskebørn.

Hjertet var rent,
og Guddomsflammer
skjultes i Sjælen,
skjøndt Taager dem dækked.

Sæmunds Geni
haandgribeligt var *) —
og dog den Dummeste
troede sig klogere!

Lykken og Livet
havde med Glæde
for Fædrelandet
han givet hen.
Mer end de Fleste
trofast han virked,
høsted til Løn kun
Utak og Spot.

Hvem han for god
og ædel ansaae,
elskede han som
Søn eller Broder.
Næsten hos Ingen
Kjærlighed fandt han
og kun Medynk
hos meget Faa.

---

*) Han var et mekanisk Geni.

Mangen for Gaver
høiligen hædres,
skjøndt han ikkun
giver af Andres.
Han af sit Egel
Intet spared —
glemte alle
hans Gaver ere!

Ikke med Nogen
Strid han ypped,
Mange med ham dog
yppede Strid,
og et uroligt
Hoved han kaldtes,
naar han under
Huggene skreg.

Hvi var Geniet
anset for dum?
Hvi var han Skive
for Trædske og Dumme?

Hvi var Sværdet
vendt mod hans Hjerte,
naar han kjærligt
aabnede Favnen?

I Reisetoget
til Dødens Teltsted
haane de Reisende
den iblandt dem,
der ikke Bagagen —
skjøndt hans egen! —
ordner paa Hesten
ganske som Andre *).

Muldvarpesjælen
i Menneskehammen
ser kun sig selv
og ikke længere.
Nærsynet Skabning
tykkes det Andet
mindre end sig —
sig selv er den nærmest.

---

*) Paa Island, hvor alle Reiser foretages til Hest,
gjælder det at ordne Bagagen ligeligt paa begge
Sider af Hesten, som bærer den.

Men den frygter dog
for det Andet,
mindes: den før er
stødt imød.

Og hvad de Fleste
gjøre, det gjør den,
at man kan se,
at den ikke er gal.

Lettest er Andre
at efterabe
i Usselheder,
og det gjør den.
Dersom Du ikke
gjør det Samme,
troer den, Du ikke
kan det gjøre.

Om end Du kjendte
Alting i Verden
godt som Dumheden,
den yder Hyldest,

den desuagtet
dum Dig kalder,
thi den kjender ei
høiere Visdom.

Muldvarpesjælen
vil Dig ei elske,
hvis den Dig ikke
behøver at frygte.
Fordel den søger;
men Fordel den ikke
venter af Manden,
den magtesløs troer.

Hade Dig Mægtige,
Had kan Du vente
altid af dumme
Menneskers Hob.
Saaledes se de,
at de bestandigt
kunne faae Mængden
med sig i Trop.

Kraftsløs Usling
tidt saae jeg dræbe
der, hvor kun lidet
Forsvar han øined,
og over Uskyld,
pralende, seire,
naar han bløt vidste.
Ingen det hevned.

Mange der findes,
som ei tør rose
den, der lastes
af Hobens Dumhed.
Dumheden hersker,
veed de, i Verden,
og de frygte
det, som er mægtigst.

Tidt paa sin Jordreise
kastedes Sæmund
derfor fra Veien
ind mellem Stene.

fordi han ikke
ganske med samme
Knuder som Andre
bandt sin Bagage.

Nu han ei længer
er Føds-kammel for dem.
Alt har han faaet,
hvad ham fattedes.
At Godt han gjorde
efter sin Evne,
lønnes af Ham,
som ser paa Villien.

Og Islænder, Du som
elsker dit Fædreland,
sen vil Du være
til Sæmund at spotte.
Trofast vor^{tes} fælleds
Moder han elsked,
græde han gjorde,
mægted ei hjælpe.

Jeg ser en vældig
Sildestime.

Torsk ser jeg tage
Sild af Stimen.

Andre, endnu
større Fiske
følge Stimen,
jage Silden.

Alting gaaer paa den
samme Vis.

De større Fiske
de mindre jage,
følgende Stimen
til samme Natsted —
Dødninghvalens
glubende Gab!

Jeg ser en anden
Sildestime,
jeg ser en tredie
gaae samme Vei.

Kæmpetorsk
med uhyre Gab
ere i Silde-
stimerne gjemte.

182*. 1841. 1866.

Ved det 25aarige Studenterjubilæum 1866.

Helten var styrted, der dristigen iled
 fremad, fremad stedse fra Val og til Val.
 Paa Sankt Helena den Vældige hviled
 under Taarepil i den ensomme Dal.
 Livet var længer ei høi Poesi --
 nu det kun gjaldt sig gemytlig at more!
 Eventyrtiden var sporløs forbi,
 Smaafolk forhaaned den Store.

Hverdagshistorie med Vaudeville
 dæmped ikke ganske det sugende Savn.
 Dengang Studenten in spe kun var lille,
 »Verdenssmerten« hærged — endog Kjøbenhavn.
 Medens i Skolen vi rask gjorde Spræl,
 Ungdom og Haab var for Intet at regne.
 Tidsaldrens Sangere mindes I vel,
 det var jo Byron og Heine.

Juli! Du kom med din rensende Torden,
 Seinestaden svang Trikoloren paany.
 Jubelen rystede Syden og Norden,
 Frihedshymnen hæved sig, gjenfødt, mod Sky.
 Kun et Moment — Bourgeoiskongen staaer,
 kløgtig og fed, og beregner Procenter,
 og »Adam Homo« kom ud i det Aar,
 dengang da vi blev Studenter.

Tidsaldren ligned »en Sjæl efter Døden«,
 Johan Ludvigs mesterlig fine Portræt.
 Goldschmidt, »Corsaren«, var Trøster i Nøden:
 Witz'en smelded lystig — en broget Raket!
 Og »Akademikum« husker I nok:
 Ploug var dets Hoved, Carl Nielsen dets Hale.
 Jo, vi var rigtig en udmærket Flok,
 som kunde drabelig — tale!

Atter saa lød det ved Seinen paa Gaden:
 »Frihed, Lighed, Broderskab! Rask en avant!
 Blusemænd reiste med Hast Barrikaden,
 Kræmmerkongen flygted, mens Bøsserne klang.

Danmark, det gamle — ja, det blev som ungt,
hilsed med Jubel sin Friheds Skjærsommer.
Ak, nu det drager sin Aande saa tungt:
Løvfaldet, Vinteren kommer.

Tidsperspektivet med Lys og med Skygge
manes maatte frem vel i Gjensynets Stund,
Minderne smukke med Minderne stygge
Aftenmødet vækked af Glemselens Blund.
Fortiden være til Hvile nu lagt,
Fremtiden leve — min Ven og min Broder!
Gid den maa stande med Lykken i Pagt!
Held over Danmark, vor Moder!

V a n d r e r e n .

(Efter Goethe).

V a n d r e r e n .

Gud signe Dig, unge Kvinde,
og den diende Dreng
ved dit Bryst!
Lad mig ved Klippevæggen her
i Elmetræets Skygge
kaste min Byrde,
hvile mig hos Dig.

K o n e n .

Hvad fører Dig
i Dagens Hede
ad den støvede Vei?
Bringr Du Varer fra Staden
om i Landet? —
Du smiler, Fremmede,
ad mit Spørgsmaal!

Vandreren.

Jeg bringer ei Varer fra Staden.

— Aftenen bliver kjølig.

Vis mig Brønden,

hvoraf Du drikker,

kjære, unge Kvinde!

Konen.

Her, opad Klippestien!

Gaa foran! Gjennem Krattet

gaaer Stien til Hytten,

hvor jeg boer,

til Brønden,

hvoraf jeg drikker.

Vandreren.

Spør af ordnende Menneskehaand
mellem Buskene!

Disse Sten har Du ikke føiet

saaledes sammen,

Moder Natur!

Konen.

Videre opad!

Vandreren.

Mosset dækker en Arkitrav.
 Jeg kjender Dig, Kunstnerhaand!
 Du har trykket dit Segl paa Stenen.

Konen.

Videre, Fremmede!

Vandreren.

En Indskrift betræder min Fod —
 ei til at læse.
 Udsletted' er I,
 dybtgravede Ord,
 der skulde vidne om Mesterens Andagt
 for kommende Sekler.

Konen.

Du studser, Fremmede,
 over disse Stene?
 Histoppe er mange
 Sten ved min Hytte.

Vandreren.

Histoppe?

Konen.

Strax tilvenstre
gjennem Krattet.
Her.

Vandreren.

I Muser og Gratier!

Konen.

Det er min Hytte.

Vandreren.

Et Tempels Ruiner!

Konen.

Hist er Brønden,
hvoraf jeg drikker.

Vandreren.

Vemodig svæver Du
over din Grav,
herlige Genius!
I Kaos styrted
dit Mesterværk sammen.

Konen.

Vent, jeg henter Dig
Drikkekarret.

Vandreren.

Vedbend har slynget sig
om dit slanke
Guddomslegem.
Hvor Du stræber
opad Gruset,
Søilepar!
Og Du ensomme Søster hist!
Hvor I,
med Mos paa det hellige Hoved,
i kongelig Sorg skue ned
paa de Knuste
ved Eders Fødder,
Søstrenes Skare!
I Brombærkrattets Skygge
dækker dem Grus og Jord,
og Græsset bølger derover.
Saaledes skatter Du,
ødsle Natur,
din Mesters Mesterværk!

Ufølsom, Du lægger
øde din Helligdom,
saaer Tidsler deri.

Konen.

Hvor Drengen sover!
— Vil i min Hytte
Du hvile, Fremmede?
Vil i det Frie
Du hellere blive?
Kjølgt det er.
— Drengen Du tage,
medens jeg gaaer,
for at øse Vand!
— Sov, Kjære, sov!

Vandreren.

Sød er din Ro!
Hvor han i himmelsk
Sundhed aander
kraftigt og roligt!
Født mellem Rester
af hellige Fortid,
over Dig hvile
dens mægtige Aand!

Svæver den om Dig,
vil som en Gud
Du henleve Livet.
Du trives og blomstre,
som det straalende Foraars
herligste Spire;
og Blomstringen følges
dybt i din Barm
af svulmende Frugt,
der modnes i Solen!

Konen.

Gud signe ham! — Sover han endnu?
— Jeg kan Intet Dig hyde
til den kølige Drik
uden et Stykke Brød.

Vandreren.

Jeg takker Dig.
— Hvor herligt Alt blomstrer
her rundtomkring!

Konen.

Min Mand vil snart
komme hjem fra Marken.

Du blive, Fremmede!
og dele med os
vort Aftensmaaltid.

Vandreren.

I boe da her?

Konen.

Mellem Murværket der.
Hytten bygged min Fader
af Tegl og Grusets Sten.
Her boe vi.
Han gav mig til en Landmand
og døde i vore Arme.
— Har Du sovet, min Hjerte!
Hvor han er munter og vil lege!
Du Skjelm!

Vandreren.

Natur, Du evigt spirende!
Du har moderligt udstyret
alle dine Børn
med Hus og Hjem.
Høit bygger Svalen paa Gesimsen,
ufølsom for Siratet,

den overklæber;
 Ormen omspinder Frugttræets Gren
 til Vinterhus for sin Æt —
 og Du, o Menneskebarn!
 mellem Fortids
 stolte Ruiner
 flikker en Hytte
 til din Nødtørft,
 nyder over Grave!
 — Levvel, Du lykkelige Kvinde!

Konen.

Du vil ikke blive?

Vandrerens.

Gud bevare Jer
 med samt Eders Dreng!

Konen.

Lykke paa Reisen!

Vandrerens.

Hvorhen fører Stien mig
 hist over Bjerget?

Konen.

Til Kuma.

Vandreren.

Hvor langt er derhen?

Konen.

Tre Mile saa vel.

Vandreren.

Level!

— O, led min Gang, Natur!

den Fremmedes Gang

henover den hellige.

Fortids Grave.

Led ham til Læet,

dækket mod Norden,

medens en Poppelskov

skjærmer mod Middagens

brændende Straaler.

Og vender jeg saa

om Aftenen hjem

til Hytten,

forgylt af den synkende Sol —

lad mig da mødes af slig en Viv

med Drengen paa Armen!

Til Augusta.

(Efter Byron).

Skjøndt for Solen nu Skyerne drage,
og skjøndt Lykken er ved at forgaae,
har Du vægret Dig ved at opdage
mine Feil, som Saamange dog saae.
Skjøndt Du vidste mig viet til Kvaler,
har Du modigen delt dem med mig,
og den Kjærlighed, Digteren maler,
har jeg fundet alene hos Dig.

Naar Naturen besvarer min Klage
med et Smil, saa forunderlig blidt,
jeg da troer ei, det vil mig bedrage,
fordi det mig minder om dit.
Og naar Stormene kæmpe mod Havet —
som de Hjerter, jeg troede, mod mig —
vækker Bølgen en Drøm, en begravet,
fordi den mig hilser fra Dig.

Skjøndt mit Haab er i Brændingen strandet
 og er sunket i Bølgernes Væld,
 skjøndt min Sjæl er forstødt og forbandet,
 den skal ei vorde Smerternes Træl.
 Lad den bittreste Marter kun true,
 de kan knuse — foragte dog ei!
 De kan pine, men ikke mig kue —
 ei jeg tænker paa dem, men paa Dig!

Endskjøndt Menneske, dog Du ei daared,
 endskjøndt Kvinde, Du ei mig forlod,
 endskjøndt elsket, Du ikke mig saared,
 endskjøndt bagtalt, ei snubled din Fod,
 endskjøndt troet, Du fornegted mig ikke,
 endskjøndt bortreist, Du ei vilde flye,
 endskjøndt agtsom — ei speidende Blikke!
 endskjøndt taus, Du dog værged mit Ry.

Jeg bebreider, foragter ei Verden
 og de Mange, der stride mod Een —
 da jeg slet kun vurdered dens Færden,
 med at undgaae den var jeg for sen.

Det er derfor jeg knuges i Støvet,
ja saa dybt, som jeg aned det ei —
men hvad Verden endogsaa mig røved,
den ei mægted at røve mig Dig.

Fra mit Vrag, medens Bølgerne larme,
har et Minde jeg dog mig gjenkaldt:
hvad jeg elsked med inderlig Varme,
var min Kjærlighed værd fremfor Alt.
Midt i Ørken en Kilde der springer,
og en Blomst smykker Ensomheds Vei,
midt i Tomheden Fuglesang klinger,
og den taler til Hjertet om Dig.

Et venligt Ord —

Et venligt Ord, et venligt Ord —
hvor gør det Sjælen godt!
Som Duggen paa den tørre Jord,
det lokker frem en Blomsterflor.
O Tak for hvert et venligt Ord,
ja for det mindste blot!

Et kjærligt Blik, et kjærligt Blik —
hvor Hjertet bliver blødt!
I Ørkensand Du aldrig fik
en mer livsalig Læskedrik.
Hav Tak for hvert et kjærligt Blik,
jeg nogentid har mødt.

En trofast Haand, en trofast Haand —
hvor har den ikke Magt!
Hvor kan den sprænge Støvets Baand

og løfte høit en modløs Aand.
Velsignet hver en trofast Haand,
som kjærlig blev mig rakt!

Jeg sidder med bevæget Sind
i Sommeraftenskjær.
I Kamret straalere Maanen ind,
jeg støtter Haanden til min Kind —
alene, med bevæget Sind,
og Stilhed fjernt og nær!

Ak, Hjertet bliver haardt og koldt
i Dagens Larm og Strid.
O lad mit Ord ei vorde goldt,
o lad mit Blik ei vorde stolt!
Smelt alt hvad der er haardt og koldt,
o Maanestraale blid!

Min Haand til Fjende som til Ven.
til ukjendt som til kjendt!
Kun ved Dig helt at give hen
Du vinder helt Dig selv igjen.
Min Fjende favner jeg som Ven
i Fred, fra Himlen sendt.

Fordøm ei mine varme Ord
og mine vaade Blik!
Jeg hører mildt et Aandekor
at hviske: »Hvor din Gjæld er stor!»
og mindes hvert et kjærligt Ord,
jeg nogensinde fik.
